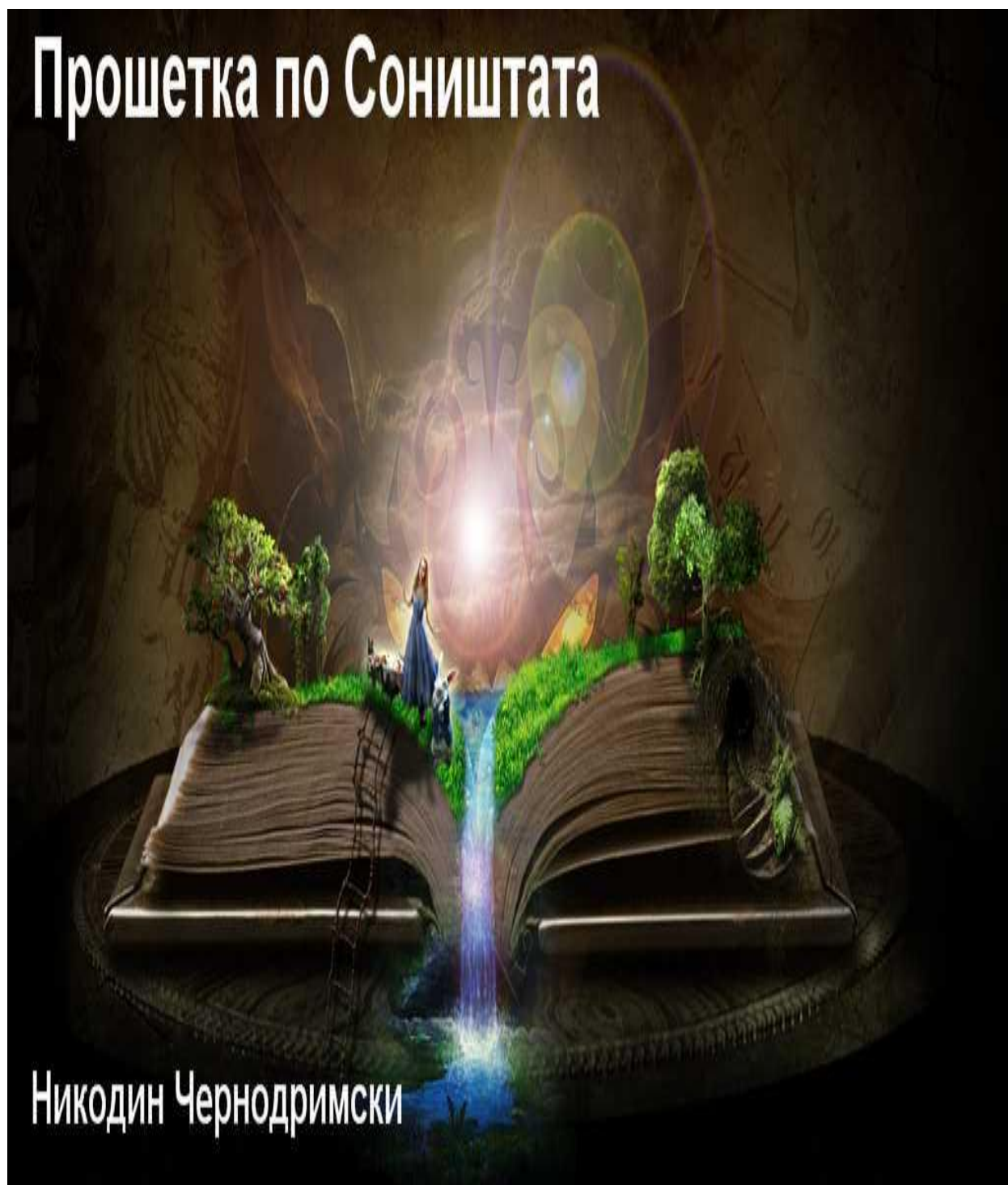

Прошетка по Соништата

Никодин Чернодримски

**Понекогаш ете,ете така наивно,се шетам
по твоите соништа.. Незнам колку
знаеш..но сепак,Бајките беа мојот свет...**

Краток Осврт

Патот на мистичното самопронаоѓање во овој свет на опстојување е секогаш тежок, па така одењето на таа патека, недвосмислено го носи трагачот и на духовното развивање.

Да се погледне во сопствените бездни на внатрешноста од душата, а при тоа да не се изгубиш во тие имагинарни светови, кои на час се мешаат со стварноста е една голема вештина.

Одењето по рабовите на тие патеки, кои во секој момент можат да ве повлечат во Бездната, бара Спартанска Воља, пожртвуваност но воедно со себе носи и болка, болка која многумина и неможат да ја замислат. Духовното Воздигнување, повеќе е за храбрите и одлучните, додека колебливите застануваат и никогаш не продолжуваат по првиот чекор на тие патеки.

Оние, кои и вистински решиле и се одлучиле да тргнат, и никогаш нема да се исплашат од вистинското лице на чуварот од портата на имагинарност.

Трагачот, треба да знае дека пред да го направи својот прв чекор, пред самиот праг, од тие внатрешни светови, треба да ги остави сите свои очајни мигови, стравови, и скриени болки, но и преголемите, или со други зборови кажани Мегаломански желби.

Кога и вистински ќе тргне, треба да е свесен дека скриените парчиња на овие чувства ќе воскреснат на патеката. токму Борбата со сопствените стравови, е најдобра трансформација што се доживува и го надградува.

Вистинската Потрага по сопственото јас, никогаш неможеме да ја измериме со часови или пак денови... таа трае со години. и во тие години, секогаш, во секој нов ден во самата внатрешност на трагачот воскреснува копнежот, растеќи од ден на ден, за денот кога во синилото на очите ќе се всели Боженствената Светлина.

Па така, честопати, Поезијата во таа потрага е најхармоничната нишка која ги врзува сите здрави патеки, и ја лекува секоја болка која е залепена на Душата.

Поетите со својата Боженствена Дарба, го опејуваат се она што можат да го видат со очите на душата, а другите неможат и да го замислат.

Опишувајќи ја радоста со илјада и еден збор, бележи ги црните пластови на тагата, сликајќи ги низ милозвучните зборови сите нијасни на виножитото, и распрскувајќи го сиот собран мирис на цветовите е онаа Чиста Поезија.

Така и Чернодримски, со својата вештина на сликање на најубавите и највеличествени светови, не води во сите негови скриени предели на Душата, но при тоа внимавајќи добро да не паднеме во тие Бездни.

Со својата Вештина, ни кажува суптилно, каде живее Месечината кога наутро заминува да одмара, ни ја покажува сопствената радост од доживеаните преградки со ветерот, ни ги покажува сите патеки на Свездите, но несака да ни каже дека дел од капките на дождовите кои лијат се негови солзи.

Еднаш знам, рече дека неговите ноќи мирисаат на најубава насмевка, и во право беше, и тогаш и сега плови со насмевката во сите Деноноќија храбро и непоколебливо, одејќи кон Целта.

Валерија

..зборувам за мојата сакана

Незнам ,навистина незнам од каде таа сурова потреба,повторнод а го разлеам мастилото по хартијава..знам,малку го сожалувам,додека го гледам како со тага се цеди од моите преморени прсти..се научи и тоа,да не пишува повеќе за крвавите утра,кои од ноќта трулежот на скапаните соништа го носат..знаете ,наутро,кога ќе се разбудам,гледам,одеднаш,и во прозорот..на светлината д аи кажам благодарам,и во огледалото,на ликот да му се насмевнам...и во мастилицата,малку утеша да му оставам..утешата е само скинато парче од тишината,залепено некаде помеѓу прстите..а потоа,наслушнувам..да го слушнам шепотот на скриените бисери во дрвената кутија..ги ставив таму,уште како дете..искреноста ме однесе до нив,рече,земиги и на твојата сакана подарииги..простете,не зборувам за снежната кралица со ладно срце,и поглед од кој отров се цеди..зборувам за мојата сакана,која сега и таа како мене е изгубена во овој преголем врвеш од човечки род..со памено црвена коса,и малку бледа кожа...со очи во кој е пресликана сета моја бескрајност..и усни на кој е залепен најубавиот шепот...мислите дека е нестварна...моја имагинација..не се срамам да кажам дека понекогаш ја гледам со очи на свер..болката моја ме тера таков да бидам..не се срамам да заспијам исцрпен од врелите соништа,каде пламенот на незјината коса ме гори..и потоа да си признаам сам на себеси,дека еден ден...да еден ден..навистина ќе и се насмевнам во едно утро..додека таа ми ја повторува приказната со забранети зборови..не се срамам да кажам,дека и по малку се плашам,да и дозволам да постои и во мојот свет..ете,сега признав дека сум малку горделив,и несовершен,исполнет со миговен страв..сонувам,кој знае,дека можеби деновите ги брои,кога тој врел здив ќе го почувствува на усните..и малку немојно,и несигурно ќе стои пред таа семојност..ете,сега ти се восхитувам..смело залекори во моите мисли..и реши да останеш таму,нарекуваќи се моја Вечност..треба да знаеш,должем сум ти еден вистински Миг,како почеток..на твојата незавршена приказна,која знам дека Вечноста ќе ја прераскажува..

Мојата прва Вечер,и Прва Прошетка.....

Ако играта нема крај..како ли ќе бидам победник,..не е ни битно,се смилив..длабоко сега во заборавот е чудната носталгија..и светот со сите поразени ветришта..единствено камените погледи самуваат во тишината..и пробуваат да направат така аутопсија на злото..да го расечат,да го распорат скапаниот стомак...да видат што така долго пустошело по земјата..брзите чекори на мермерните војници зборуваат..никогаш не биди сама или сам...презираја слабоста..и неполниги градите со страв..ова се само безначајни зборови,кои ги бришат границите на погледите,и го најавуваат новото постоење....

Чекорев и те гледав како спиеш..а јас само осамено глаголев

Додека сонцето ме ослободуваше од слабиот трепер,оганото во крвта јурна,тој вестител на надежта,и малку заличуваше на слатко проклетие...Љубов си помислив..тоа бесконечие од нов живот,без скрб и јад,,без смрта во себе..еве велмав..повторно сум летач со јатата во височините,волшебник кој ја расекува ноќта без капка крв да пушти..насекаде околу мене,под руменилото на сите мугри,ме чекаат чудесните сказанија..Жив сум и чекорам по брегот на невидливото и невидено море..ја изминав патеката на покорноста..десно од мене,во глобочините кркорат пригушено сенките скаменети..за ова вчера узнав..вселенскиот рев тука го слушнам..твоите и нејзините врвици се разминаа,судбината си поигра..само се насмевнав..споулавеноста некаја таму,во проклетата од младоста.

Повеќе себе,отколку тебе што те тешев...

Не се плаши,нема веќе живи сведители,кои ќе раскажуваат дека слушале воздишки на заскитани души...само јас...со амајлијата околу вратот,лук завиткан во клопче од чемер црн..доползувам до твојот сон..се преобразувам..час во камен,час во пењушка..гледајте,како нечујна,и гола со жива долга коса..се враќаш во чудно обличие..од столетна старица во здивена девица..танцуваш недопираќија земјата,зад тебе бучливите водопати музика свират..те гледам,ме болат очите,ме боли месото,ме боли душата..и врискам пред небесите..така ме научи безгрешен монах..кога водата конечно ќе се нурни во сон,ти помолисе пред големото око..не сум ванѓелосан ако мислите..понекогаш само раскажувам за нејзиното рамнодушие...и моите оживеани сказанија,додека седам окован во Маѓијата..

Ех,само воздивнав

Сонцето беше пред својот заод,кога се осоколи да ме прекори,или да ме проколни..малку беше блед,со стиснати тупаници..и кржави белки под густите веѓи.лачот од милоста беше му се исцедил од усните одамна..прословив пред другите двајца со кој дојде..Син Ми е,во ноќите се спровираше низ замрсени мисли..не е лош..и тој утре пред Олтар ќе клекни и ќе се завети пред Бога..само две црни сенки со лутина го прекрстија...етеја,едната и од тука,од бронзенава месечина ја гледам..станала безаба,и магла ја налегнала..а другата,привидната смрт насекаде по постели ја растура,и со машка пот ја мие..пуштетего,сеуште има скриени желанија во него..поројот знам ќе го одмини,и тој утре Вестител на Коњ ќе биди..сега е само жив непокорник и мал бунтовник..грешен сум,грешен е грешни сте и вие,ги помешамве вчера или завчера молитвите покајанички.јас ќе го Благословам,нека биде тоа моето последно збогум..ќе останам потоа во Бесконечната Ноќ со мојата стврдната крв.....Чернодримски

Слушнете

Како Облаците темнината ја расфрлаат

Птиците пеат низ немошта

Карпата стенка со крикови

Тоа е се моите зборови за Љубовта

Само го прашав ветерот...зошто ми се сите овие мисли..а тој,некако загатливо ми прослови..само имајго трпението покрај тебе,и втисни уште некој во црниот камен..ееее паметник е тој многувековен...втисни,навистина втисни..

Ако на некого му заличи ова на исповед,јас ќе се бранам со моето молчење,но можеби повеќе ќе заличи на некоја молитва што ја кажала мојата душа...или,разберете како сакате,но веќе е заморно да ги цртам сите спомени по деновите кои заминуваат во неповрат..ионака веќе никој ништо не разбира што се случува наоколу нас..но знам дека нема ништо случајно...па и нашата средба во течението на мислите..

Се стретнавме во лавиринтот на животот,и таму ...таму и јас и ти бевме само гости на миговите..прво ,те поканив во собата на страста,а ти учтиво прифати,и претпоставуваше дека нема да одолеам на твоите допири...бевме голи...душите ни треперееја,зарем некој сега ќе каже и дека треба да се срамиме.....а зошто да се срамиме..пред Љубовта ли..во таа етерична состојба..не..молчевме чекаќи и повторно како некогаш да се случи тој допир што етего се изгубил во сите сеќавања...го немаше зошто беше мртов..

Повеќе од навика,колку да се растера молчеливоста проговорив.

-јас ги спасив годините кои доаѓаат...погледни,гладните гладијатори кои чекаат надвор,едноставно ја раскинуваат секоја моја измината минута...не им дозволувам да припарат кон мојата иднина..

-се научи да го цениш секој миг...ти се восхитивам...

-не ми е потребна восхита...

-сепак си уште Горд...

-да горд сум,горд сум што успеав да ја совладам својата немоќ,својот страв,и веќе не ме прогонуваат сенките од минатото..

-сеуште омразата те носи овде...

-не..тука си во заблуда..овде ме донесе Љубовта,на нашата последна средба...сега кога твоето постење не е веќе ни како желба тајна,залудно е да се трошат сите идни мигови...мојот нов ден,и моето утре има веќе облик..и знам дека неверуваш..но јас веќе влегов во најубавиот храм на човештвото...во храмот на една Жена,која вистински знае што е Љубов..

-се плашам...

-Прости,но немам веќе време за туѓите стравови...стварноста ме чека..а таму веќе се потпишав,и потписот ме обврзува да чекорам и постојано во секој нов ден да купувам по еден нов сон....еве за разделба ќе ти ја подарам песната која ја одмолчувам со години,и никогаш на никого не му ја кажав..

Кога по години пет,или петнаесет

На прозорот ќе ја видиш Белата пеперутка

Отвориго прозорот,и покажи колку е голема твојата соба

Потоа

Потоа запеј песна што срцето ќе ти ја каже

Додека пеперутката на јоргованот во дворот танцот на осамениците го игра.

Некогаш кога немам никакви зборови во себе...тогаш и времето не го мерам..само ми останува да ги слушам ветриштата како се караат под прозорот кој побргу да го однесе твоето име што го напишав со ладните прсти на стаклото...и наместо збогум...ќе ми затрепери малку левото око,крадеќи ја слабата светлина од фенерот што полумртвов светка на улицата....да моја Драга...ти раскажав за последниот танц на пеперутката која низ молкот на чудниот немир умираше....

И навистина која ли Маѓија носеа во себе сите тие теченија на мисли...

Во Глува Доба,ја слушнав Тишината како вриштеше...седнав на кратко на ладната земјат,утеха да и дадам....но дилемата се роди,некаде во некој скриен дел од виугите...како...Јас Грешникот,кој чемерноста своја ја топи,со Блудници и Курви во валкани меани...со ефтино вино ја полева...и...грешни молитви кажува на раскрсници...Застанете Облаци темни над мене,уште малку дожд да истурите,така Тагата да ми ја Измиате...Крив сум..грешник сум...Курвите ми се слабост..Вришти Тишино,заедно со мене до зорите...Чернодримски

Опсесија чудна ме зароби..под сенката на месечината да седам,и песната на ветерот да ја слушам...тажното срце го терам тогаш малку да заигра...можеби тогаш ме слуша Снежната Кралица како шепотам...Некаде позади магливите Планини е мојата Душа,осамена и тажна,и таа плаче навалена на криљата од Ангелот,моите зборови од тука до лудило ја доведуваат,та моли кутрата...престани да тагуваш,болката залепија до тебе на мраморот,не остана ништо од сеќавањата,сега си само на погрешно место.....

Зазорува зората,руменилото го распостила својот тепих,малку сум изморен...

Го добивам старото чувство дека повторно станувам слуга на Туѓ Живот и Смрта..дека повторно од некоја заборавена страна срцето пробуваат да ми го прободат..и сега,се прашувам..зарем случајно ја остави вратата отворена на твоите соништа..и на прагот наивно ги остави сеќавањата..некаде во средината на собата,сеуште стои Црвениот фустан...но тишината е мојот најдобар учител,и сопатник..прости,неможам да запловам во тие простори на илузија,мирисот на земја ме одвраќа...сето ова изгледа конфузно..но ..чудни се ноќите,и разделбите во мракот..

Ако и навистина не ги градиш Сопствените Соништа,тогаш очекувај друг да те искористи да ги изградиш неговите Соништа...Затоа и никогаш и никаде на Никој не му дозволувај да ти ги искрши твоите криља со кој леташ низ Времето и просторот....

И папасаноста ме остава на мира за кратко..којзнае,можеби се подисплаши од радоста за новата светлина...

Сакав..сакав...сакав отсекогаш да напишам нешто за мојата зора.онаа исполнета со најубаво руменило во себе,која ја носи најубавата топлина...сакав..но проклетиве копилиња на мраков постојано ме влечат кај себе..веќе папсано се препуштам на нивната игра...и болкава веќе не е болка...не останува време да ја испеам Балдата на дисидентите,оние кои скршум избегаа од мракот..Мислам сега Боеми се нарекуваат,и помалку скитаат наоколу,знам дека само тие ќе се сеќаваат за мене,тогаш кога ќе ја пеат полупијани песната на животот,провлечена низ густиот чад од цигарата...ова не е немир,ако мислите..ова е влезот во спиралата на светлината,на почетокот е таква,малку нејасна...пишува,ќе ви прочитам..дали се сеќавате дека Постоев...ако не знаете,тогаш прочитајте...Бојата на моето име се размачка на границата помеѓу срцето и Разумот...

Зарем повторно...

Што да ти оставам,кога ќе заминам во Вечноста..Ангелот чувар отиде разочаран на Крајот од некоја непозната вселена,да тагува и тој сам...Демонот,етего папсан збивта пред портите на пеколот..и моли да се врати таму во оганот...на разделба ми рече...твоите денови се поголем пекол од моето место на раѓање...сликите ветерот ги однесе,сеќавањата на раскрсници ги растури,а надежите во Амајлија со восок ги запечатив..насмевката ја залепив на еден осамен фенер..навистина не остана ништо што да ти оставам...можеби утре,или по седум дена навистина ќе заминам...

Мракот,е него се клешти пред изморениот ден....а Јас веќе знам дека ќе одам низ прошетка...

Некој или некоја,кој не ме познаваше,или не сакаше да ме познава,го згужва моето небо како лист хартија..и потоа...што ако бев Бунтовник,криљата стоеа залепени на грбот..тогаш,знам дека и на Бог му здосадив,престана чинам солзите да ми ги брои..станаа оловни,од бигорот е тоа..па само ноќта ја прашував..имаш ли некоја Убавина сокриена да ја видам..за некоја посебна пригода ќе биде таа..мислам дека ми рече...ти немаш веќе соништа во себе..обликот го губиш тука..Жал ми е..знам дека сега изминале сите години..ако не се лажам од памтивек било така..Небесните Судии кажаа повторно во Еонот да се вратам.....Ми беше Чест и Задоволство,тука...сега морам да се припремам Љубовта да ја Вратам таму каде што припаѓа...Во Вечноста.

Веќе ја гледам перницата твоја...капките беше се стежнале од новиот сон.....

АКО..те скрши тежината на лошата среќа,и те измори налепеното сивило на плеќите...некаде,каде што знам дека сама ги изговараш зборовите што болат во тишината..некаде каде што сама парчињата од денот,ги лепиш во чуден животен мозаик..некаде каде што ги бираш погрешните мигови,исполнети со погрешни луѓе...некаде каде што во самракот ја пишуваш благодарницата за денот во чудна песна која ја нарекуваш...Ковач на Сопствената Судбина..а во себе си кажуваши низ премолчена мисла...Џелат и крвник на заблуди и болки...

АКО..те скрши тежината на лошата среќа,и те измори налепеното сивило на плеќите...погледни десно од бездната..Стојам,до самиот себеси...чекајќи веќе 1000 години да ме доприш...

Навистина стојам до самиот себеси..

Бараќи ја светлината,се заплеткав во приказните кои ме закопаа во тишината..и така препокриен со заборавот,гледав како вистината заминува плачееќи некаде на криљата од папсаните пеперутки..а толку сакав таа вистина да ја нацртам на сидот од собата и повторно да и дадам лик..хмммм...ви раскажував за ова илјада и еден пат,зарем сеуште не знаете како ги раскинував соништата,со евтина ракија во некои смрдливи биртии..паѓаќи и повторно,и повторно во преградките на креветот...Ја убив во себе...зарем сега за тоа да ви раскажувам...за моето Проклетство..ќе ви смрзне крвта во вените,и погледот ќе ви биде исплашен..подобро ќе и признаам на мојата сенка..таа е молчелива...

Таа го сакаше ветерот,јас ги сакав камењата..а сите околу нас не гледаа со очите на Ѓаволот..беа така,кротки и насмеани,со дарови во раката..не натераа,да ги сакаме и црните и белите птици,и да танцуваме со облаците..ех колку бевме наивни што поверувавме во нивниот лажен отсјај на месечината..сега,кога вистински плачеме за Господарот од длабочините,тие...тие и не не слушаат,бидејќи заминаа во својата празнина..да ја сменат само маската..и утре повторно ќе најдат,двајца млади лудо вљубени...кои ќе им ја продадат Болката,завитката во туѓа лажна воздишка,подарена во ефтин кревет..

Не ве заборавам и вам Мили Мои..сиркачи во туѓите животи...

Јас и мојата Сенка,денес ја играме најубавата игра,за вас..Мили Мои..сиркачи по туѓите животи...немаме шарени одела како клоновите,бидејќи не се срамиме од нашата голотија..ве молиме...не заминувајте толку бргу од оваа Величенствена Агора..ќе ги видите нашите емоции,но и нашата темнина..Седнете,а ние како добри домаќини,во кулоарите на нашата свест,ќе создадеме стотици песни,песни Боженствени без никаков наслов ќе бидат да знаете..вие наречетеги како сакате...но јас и сенката ќе играме во ваша чест...дојдете..дождот не кани сите

Повеќе ова беше ноќва кошмар,отколку некаква си прошетка...

Безволно чекорев по патеката,некажуваќи го на никого познатото добро утро,уште во раните зори веќе ми зовриваше жедта ,тераќиме да се чувствувам гладен гладијатор кој чекаше да го раскини денот крволочно..чекорев,несакаќи да погледнам повторно во нестварноста,но оштриот мирис на парфемот ме разuverи дека не е така..чекореше ти..повторно пред мене..ова беше најсилниот удар на громот од ведро небо..чекореше,завиткана во сопствената мистерија..одбивав да верувам ,и започнав повторно свеста да ја убедувам дека е само една илузија ..но неznam зошто бегаше од сите погледи...или бегаше од себе..го следев мирисот на парфемот кој остануваше залепен и на сидовите од зградите..знаев дека е крај...а ете,синоќа мислев дека стојам на раскрсницата од животот..бираќи ја патеката..но утрото ме разuverи,кажуваќи ми дека цело време сум стоел на крајот од патот.

Поривот да напишам и за тебе и за мене,и за сите сеќавања беше голем...

Би рекол сега

Топлината на нокта ми лежеше како жена на постела

Со меките и невидливи раце сал ме галеше

Ми го испитуваше,и лицето,и челото

И сите тајни таму напишани

И реков немам тајни

За тебе сум спокојно сознание кое ме знаеш

Чудотворевме

И откривме нешто што не знаевме

Плод на маѓија сме биле и обајцата

Додека Виното се точело.

Чудна работа е поривот...како некој ала се лепи....

Мислам дека Бог на секого му дал да носи онолку терет колку што може..а јас те носам постојано..прво беше само една невина насмевка,потоа еден срамежлив бакнеж,потоа трепер деноноќен...потоа...со моите очи одев и во неродениот ден да те пронајдам,така малку се смирував кога гледав дека седиш покрај мојот сон...го губев разумот секоја ноќ во кругот во кој ме заробуваше..скитав низ ходниците на времето,крадеќи го оганот од Љубовта,за да го стоплам студенилото околу твоето срце..а ти се смееше држеќи ја во раката Пандорината кутија..зборуваше дека сум потомок на Прометеј..и навистина..зарем не гледате..деновите минуваат а јас сеуште црната карпа од грбот неможам да ја симнам,се залепила небаре е ала крволочна..веќе преморен сум низ шумот на ветерот да ги кажувам чудните песни..и ако утре не ме видите да одам по Булеварите,знајте дека сум го потрошил ова постоење...

И ова е веќе трета ноќ како доаѓам пред сонот,незнам колку е твој а колку е мој..

Откако сите ветришта не одуваа,свативме дека сме само прашина растурена,не остана веќе ништо позади нас...знам,навистина знам дека е така,тебе сеуште не ти е јасно..но овие зборови не се за тебе посветени..сакам само да кажам..изгуби се од она што можеше да го добиеш..но тоа и никогаш нема да го разбереш..којзнае..можеби ова е само еден добар почеток за една убава приказна за еден сиромав човек кој Љубовта ја Подарил.но не ја Продал..само еден обичен човек кој сакал да помини преку мостот каде што поминувале сите нормални луѓе..а етего само се давел во реката на тагата,во тоа црно и блуткаво течение на сите човекови гадости..не се чуде,бидејќи и немаш време за тоа..некаде во таа блуткавост,повторно го видов Бог..го видов бидејќи заборавив на тебе..а во тој заборав навистина се криело сето спознаие за Возвишеноста..јас сега и вистински несакам да те тешам,бидејќи утехата е за давениците...а ти се давиш во сопствената лага..јас се удавив..и кога вистински го допрев дното..се родив..раѓајќи се вивнав во висините..можеби и јас сеуште не сум прочистен,но Херувимите ми дадоа неколку капки од нектарот да се напијам..умирајќи мојата надеж,умирав и јас..и во таа смрт ја видов и твојата..можеби и затоа не си сега ни како име во моите сеќавања..се изгуби некаде во тие темни ходници на времето кога одев барајќи се себеси..чудно,колку сум бил голем мазохиста што сум сеосакатувал себеси за да те задоволам тебе и твоите изопачени желби..колков мелахоничар сум бил кога сум ги погребувал желбите,за ете ти да уживаш..чудно ..навистина чудно,сега се прашувам,од каде сум ја имал таа моќ,кога сум ја тргал завесата на тагата за го затворам целиот мој свет,за ти..толку ти бидеш задоволна..го понесов несторениот грев,за ти да бидеш Безгрешна..и со тој несторен грев стоев долго помеѓу двата света на опстојување..сега кога и вистински не постоиш,гледам дека омразата и рамнодушнота исчезна..сега кога играта е веќе завршена,и кога вистински излегов од ништавилото,сега кога мракот го претопив во светлината...сега јасно ги гледам многумина како поминуваат покрај мене само како некои бледи сенки.....не е ова разберете само празно потполнување на белината на хартијата...ни пак Нирвана..само пловам,бидејќи се одреков и од зборовите..а зошто и да не го направам тоа..што можам да кажам со нив..сега смислата единствено ја гледам во празнината помеѓу нив..во таа празнина лежат сите скриени филозофии,сите ненапишани и неотпеани мелодии кои не ги слушате..

Ова го пишуваше на самиот влез каде срамежливо стоеше сонот...

Во самиот залез на двата света,започна да се менува стварноста,борбата на свесното и несвесното веќе беше започната...параваните кои стоеа пред сите предавства и лаги се креваа...и во кревањето ги смирил религиите кои беа наоколу напишани..тогаш...поминав низ портата ,мајката на сите светлини ...на самиот праг го видов местото каде што се бришеа сите солзи..ме поведе пророкот низ пространството ,накратко застанавме покрај сите напишано имиња,некаде во некој ред кој испишуваше сам од себеси,знаев дека е и моето таму...

Го барам зборот што го барате и вие

Го барам зборот што во копнежот само тлее

Го барам зборот.што и вие се плашите да го изговорите

Го барам со години

Ниедна реченица не почнувала со него

Го барам,на улиците,на булеварите,во книгите,весниците

Го барам

Го барам зборот што го бара и цел свет

Го барам и во раскинатите делови на времето

Го барам зборот што го барате и вие

Ако сакаш да го насмееш слатко Бог...само кажиму низ тивка молитва..Љубовта и Копнежот се мртви во моето срце...и тогаш ќе слушниш .. ќе почнат да пукаат световите меѓусебно,погледни во небото...ќе видиш,некаде во некој мирен крај ќе пишува јасно....Тишината не му ја подарувај на секого...

Повеќе беше паганско сеќавање,од кој направив една убава амајлија

Денес некаде околу пладне додека стоев пред Храмот кој завиткан во својата тишина ги слушаше заносните симфонии на Вардар,Храмот од кој Бликаше сета Бесконечна Светлина и Љубов,држеќи ја во раката скоро догорената свеќа,потече од моите усни најчудната молитва,и самиот неможев да разберам зошто токму тие зборови ги кажувам,но нешто посилно и од мене,зборуваше дека тие се најправилните зборови..денес чинам беше Празник,сеедно е дали е Пагански или Христијански,но сите зборуваа дека се што ќе направиш денес,ќе се случува така во наредните шест месеци..

-Боже,чувајги Очите на мојот Ангел,од сите горчливо солзи кои се раѓаат потајно во нејзините очи,чувајги,зошто навистина ќе и бидат потребни,за темнинаат во која ја втурнуваат,Премногу се кривки нејзините Криља,за да почувствува,каде завршуваат Земните а каде започнуваат Небесните Пространства,утрово,повторно ги слушнав звуците на Демонското Оро,и знам дека некаде ноќва на полноќ славеле правеќи ги своите Тајни Ритуали со кои ја црпеле силата од Земјата..

Видов илјадници очи кои и никогаш неможеа Вечноста да ја видат,видов стотици Очи кои само во темните длабочини гледаа,видов заскитани Очи кои Бесцелно гледаа во синилото,гледав и не го спуштав погледот,зошто ти ми го подари целиот Видик..

Несум јас нешто посебно,ни пак Моите Очи Боже во оваа сета Бесмисленост,повеќе би рекол дека сум само подигната прашина од земјата ,која во себе носи само неколку песни што треба да ги втисни во сите облици на Времето.

Боже,еве сега и по вторпат,и ако треба по иладити пат ќе те молам,навистина чуваги очите на Мојот Ангел.

Ги кажав овие зборови,и навистина ,почувствува дека не се чувствувам веќе Човек со изгубена надеж,кој само скита по Булеварот во својата Милениумска потрага на еднаш изгубеното.знам,и навистина го видов проклетството на судбината како ми се приближува,небев исплашен ако мислите,бидејќи стоев пред Храмот на Љубовта.

Само забелешка е ова моја

Морав да ги напишам овие зборови,зошто почувствува дека нејзината Пурпурна Душа беше во Грч

Никодин Чернодримски 14.03.2014 год

Додека го гледав твојот сон, како се спрема да се залепи на самиот крај од очите.. Јас повторно размислував и за него и за тебе

Додека Годиците ме препокриваа како сите дождеалец, кога клекнував пред олтарот на Бога.. дланките се склопија заробувајќи го сето време кое пролета во мигот.. и некоја чудна Молитва се повлече.. од времето кога сакавме да бидеме Вечни.. интересно.. тие што ја продаваа во својот занес Боженственоста околу мене.. ме нарекоја, Копиле на Паганските Богови.. но Јас и понатаму молвев, а не скрбев на мраморот... и денес, и утре, и задутре, ќе бидам подалеку од Темнината, од Омразата, од Самотијата, од Мразот.. и ќе оставам , земјата Гревовите да ги покрие, Небото да ги измие, Оганото да ги изгори, и Водата пепелта нивна да ја однесе.. и ќе славам со Виното и Лебот...

Навистина...незнаеш..но Додјде Времето

Дојде време

Дојде време,Гревовите да ја наплатат својата цена..
 Јас сега сакам да напишам песна со зборови некажи,
 и во тишината премолчени.
 .а Ти сакаш само да молчиш..
 и на Небото да му ја нацрташ твојата Аветна слика на постоење.
 .Ако и дадам наслов.
 .Кој Сум Јас..
 ќе ја создадам со неколку стихови.
 .Изгубен Временски патник
 ,кој скита во Лавиринтите на Желби,и Соништата...
 роб на Верноста..
 кој стои пред воскреснатиот Целат од спомените...
 а Ти..
 со секоја боја претпоставувам
 дека ќе ги нацрташ сите твои воздишки,оставени на сите постели...
 и сите твои немирни игри на бедрата,во машките скутови..
 сега не ме осудувај,бесцелно е тоа...
 се предадов во мракот на старата калдрма..
 каде со крвави раце,прекопувам по ставрноста
 ,бараќи ја смислаат на моето постоење...
 не те обвинувам,
 зошто гледам дека постојано гориш во пламенот на страста..
 пробуваќи со твојата дозирана иронија да ја насмееш судбината..

Јас и навистина неznam вќе правилно да одам во ова постоење....ми остана само необележаната патека во непостоењето..

Дојдов по совет,Оче,како да го најдам патот до вечното покајание..ево ...нема да глаголам пламено веќе,зошто сум откорнат од земја,со дрвен крст на грбот ..ги цедам последните стутканости на душата,и напати така сам се разливам околу мојата сенка..помнам кога ртеше и злото и проклетијата и во мене и околу мене.немојно вртем грб на сето тоа со строг пост,но секогаш на крајот ме чекаше виното на Јудејците во позеленет грал....скрбев и за тоа, одот ми ти бил од пусто во празно..да продолжам ли Оче...не молчи Оче...ќе расцветаат ли конечно пупките на Дрвото на Животот..или и понатаму скрамата на киселото вино на усните ќе се коти..не молчи Оче..имам и јас уште свои вистини..поучиме,и Воскресними ги поколенијата...

Знам,Оче..навистина знам,ти молчиш,живите околу мене молчат..сенките молчат...само Небото зборува...

Погледнав на Исток,гледајќи го изгревот,тој весел предводник на утрото..и ете..започна да се шири по којзнае кој пат,столетната радост..застанав,погледнувајќи во Себе,во таа мала Боженствена Вселена..час потоа,се завртив со раширени дланки кон Небесните Легионери..Ќе дојдеш со нас,прослови ,чинам првиот од нив..ќе дојдам реков,зошто сум ваш..земјата не ми тежи повеќе во крвта,ни пак ми е налепена на снагата..само дајте ми малку време,до пладне..низ рекот на песната да го нацртам ликот на Милата ми Ќерка..а потоа..ќе и завртам грб на осаменоста,оставајќи ја самата да се морничави..и во заодот,упокоените ќе ги слушнам како Благословуваат,додека јас живите ќе ги сожалувам..ете нема веќе тајни..синоќа Русалка ми ги изми очите,уплавот,во врзулче го врза..за вас ова нема никакво значење..и подобро е да го разберете како некое предание..за Серафимот,и Душата која чекорела по него..

Допишиги и завршиги ноќва сите празни песни...
Да се поделиме некаде во мугрите како луѓе
Така најдобро празнината ќе ја затвориме.

Ни го украдоа сето време Што Бог ни го подари
Сега јас вистински сум уморен
Не ме осудувај исто како што другите ме осудуваат

Ова не е никаква песна за да се утешам
Ни пак тебе да те насмеам
Малечка птицо што ги изгуби сите небесни просторства.

Нека оди без наслов...така е најдобро

Ова е само едно утринско сеќавање,кога одев сам по плочник...сеќавање за уште една изгубена душа која скиташе низ белото пространство...

Другите ја гледаа како Курва

Беше добра,а којзнае можеби беше и една од најдобрите,другите ја гледаа како Курва,ефтина кукла која можат да ја имаат секогаш во своите сопствени тајни излози..кои ги отвараа по потреба..а нивната потреба беше,самовеличењето во ефтините биртии наречени Елитни Култни Клубови,исполнето со Дволични мигови,низ кој ги провлекуваа своите авантури поминати низ креветите на тие кои ги плаќаа,еееее,дома,дома беа само молчеливи и плашливи бедни мажи кои молчеа пред своите сопруги...сопруги кои ги обожаваа и не се осудуваа да им направат...тоа...тоа што им го правеа на Курвите....

Молчеше,гледаќи ме како и сите други,го чекаше само моментот кога ќе станам и се ќе заврши исто како и претодниот ден изминат со којзнае кој.

-зошто молчишме праша тивко..

-моите зборови се проколнати,зошто секогаш ги кажувам прекасно

-не те разбираам...не ти се допаѓам,..

-Ми се допаѓаш многу повеќе,отколку што самата можеш да замислиш...но не можам ни да те допрам..

-биди појасен...

-Неможам да те допрам,зошто неznam каде скиташ низ соништата,и во тие соништа ја бараш твојата изгубена Љубов.

Ја наведна главата менуваќи ја бојата на лицето,сега со своето невинно црвенило што го распосла низ целиот лик,беше преубава,помислив дека го гледам изгревот на утрото пресликан на неа..започна да липа,тивко но брзо..рамењата се креваа и спуштаа во ритамот на плачот..станав прегрнуваќи ја...неznam колку време измина,но завивањето на сирената од улицата не врати и двајцата во стварноста...го крена погледот,прашуваќиме...

-што сакаш од мене...

-ми рекоа,дека сум камен ладен,со срце на свер..недостоеен да ме допри Љубовта..а,ете јас сакам да одам понатаму во сите мои неродени утра...но немам сила..дојдов да измолам само за една искрена солза,нема да ти платам за тоа,ја барам на подарок...дланкиве да се стоплат...и повторно во нив да се врати,моќта....да молат кога треба,да милуваат кога сакаат...

Молчеше и плачеше,немаше сега и таа сила да ја крени главата...

-кажими што гледаш пред тебе....

-гледам некаде во длабочините на твоето срце, како клечи на колена едно мало и исплашено девојче кое моли за една преградка..а пред мене гледам еден Ангел со искршени крила, со залепена Маска на убава Жена...ете тоа гледам.

Уште повеќе ја наведна главата, полека паѓаќи на колена

Заминав оставаќи ја така...пред да ја затворам вратата само и проговорив

-ако некогаш си спремна да ми ја подариш таа солза, побарајме..мене ветриштата нема да ме однесат бидејќи сум камен кип кој стои во времето...знаеш каде може да ме најдиш...

Изминуваше времето, полека започнав да го заборавам овој настан и жената...се до оној ден кога во мислите ме прекина милозвучниот глас.

-погорделив џандар не сум видела во мојот живот...

Се завртив брзо на мојата Десна страна гледаќи го чудото што стоеше пред мене...Неможев да им верувам сега во овој момент на моите очи..мислев дека повторно влегувам во друга димензија на опстојување, каде злото не владее, туку хармонијата царува...спротио мене стоеше, Жена..или подобро кажано убавица, симната од пистите каде парадира убавината..со најубава насмевка, и поглед од кој бликаше живот...убавина препокриена со црвен фустан покриваќи ги сите незини заносни облини..

-ајде да седнеме на едно кафе...

Сеуште ја немав способната на брзо адаптирање од еден во друг простор...т.с..враќање во нормала..но полека изненадувањето изминуваше, а јас сега ја гледав со жар...љубоморните погледи на други во околината мислам дека ќе ме убиеа на место..

Сега беше сериозна но кратка во искажувањето...

-Токму ти успеа за кратко време од мене повторно да направиш Жена...ми го врати Срамот, а токму срамот ме однесе пред Портите на Бога, каде се покајав...сега знам колку сум била грешна...им простив, прво себеси, а потоа и на другите...ова е мојата искрена исповед што ја кажав пред Бога..го остави ливчето пред мене гледаќи ме сега право во очите..

-но ...јас...

-намини вечер кај мене...јас ќе ти ја дадам, мојата искрена солза, а ти твојот искрен бакнеж...така ќе си отплатиме еден на друг...го кажа ова, стана брзо, и без да се поздрави замина во толпата луѓе, која брзо ја проголта.

Започнав да го читам...морници ме лазеа од тие нејзини зборови..

- Боже..Прости им на сите мои непријатели, прости им како што им простувам Јас сега...не им праќај никаква казна...немој..Само во утринските часови биди им и ним и мене Огледало на Вистината...огледало пред кое ќе се умивам и огледувам и Јас и Тие...направи крикот на невините да го разбирам..О Боже..не ги казнувај и прости им на сите исто онолку колку што и јас им простувам...и смирија и мојата и нивната совест од непотребните желбени клокоотења..и направи и Јас и сите да го разбираме крикот на праведните...О, Боже не праќај никаква казна ни мене ни на било кој..простини исто како што сега Јас им простувам на сите....

Последните нејзини зборови ги слушна колегата, кој во негов стил прокоментира..

-ех бре Старо, Старо, не ти доаѓа паметот...ќе умираш и ќе бараш пак некоја убава жена да стои до тебе..

-еееее, кога би знаел и Смрта колку е убава, ти би посакал и со неа сега во овој момент да водиш Љубов ..

-ајде мавнимисе од пред очи, понекогаш знаеш и да забегуваш..

Само глаголам...надеваќи се додека се провлекувам низ сите овие временски ходници,дека ќе слушнеш... само една моја мисла...

Зарем треба земниот пекол сеуште да го изминувам,за те пронајдам..и од тука заминувам,бидејќи гледам дека некаде на запад месечината крвари...овде,на патекава која ја одам неколку дена,само звукот на полураскапаните есенски лисја го слушам,и некаде во меѓупросторот,шепотот на Ангелот кој евего повторно ми зборува..Ќе ја пронајдиш Жената,тогаш кога ќе зборуваш нешто неважно,а таа ќе знае дека е многу важно,ќе ја пронајдиш тогаш,кога и само една нејзина солза,за тебе ќе биде Бура невидена од која твоето срце ќе трепери исплашено..ќе ја пронајдиш,тогаш кога повторно ќе шеташ низ жагорот,а во твојата душа ќе биде Тишина,и во таа тишина ќе ви стретнат погледите,што катавечер во сонот Мирот ти го чуваат..

Zborovite poleka si zaminuvaat
 A pretcustvuvam deka nova bura od emocii doajga
 I sega
 Koga se ubediv deka mozam da ziveam bez Ljubov
 Sega
 Povtorno moram ovaa nova Bura da ja miram
 No
 Podobro e da stanam slikar,neli
 Slikar koj ke ja slika Tisinata
 i vo taa Tisina tvojot lik ke go nacrtam
 Znaes,od iljada i eden agol
 Ke bides slicna na mnogu drugi zeni
 No sepak ke imas edinstven sjaj vo ocite
 Koj gi pravi I sega site skrieni zapisi vo mojata Dusa

Ke premolcam
 Ke napravam edna golema dramska pauza
 I ke postavam edna golema nevidliva bariera
 Pomegu mene I tebe
 I ke se molam da se otvori edna golema Bezdna
 Golema kolku brisaniot proctor sto ostana pomegu nas
 Jas ke stojam na ednata strana od Bezdna
 Ti od drugata strana
 Sekoj vo svojata izmisljena sloboda
 Ke sonuvame vo iluzijata na utroto deka se budime
 No znaes I znam deka ke spieme vo dlabok son
 Ke zboruvame glasno,tolku glasno sto ke nalikuva na urlik
 Za smrta na Ljubovta
 I
 Navistina ke premolcam
 Deko sum izguben vo vremeto
 A ti vo prostorot

Jas nema da se potpisam pod ovaa pesna
 Ti ,ti navistina go znaes moeto ime
 Samo zatvorigi ocite
 I so tvoite nevidlivi prsti nacrtajme povtorno vo srceto
 Slikata narecija
 Emotiven izmamnik

Честопати,бегав...бегав од некои вистини кои неаскав да ги читам...а тие небаре се копилиња невоспитани,скокааа пред мене

Земјата е лековита,во неа се зацелуваат сите рани...

Ќе поживееш ако го одврзиш јазикот..чу како и рече опивен глас,ама пусто лепливоста на плунката и го притисна јазикот во темната усна камара.

Ги склопи очите,виде над себе две сенки,и претходно ги гледаше тие Црни Ангели..колку да ја потсетат дека се тука,ја набодија на своите окрвавени рогови...ќе ме цедат пустите,повторно си помисли,ќе најдат некоја врска,и ќе ми роварат во сршта на Душата....беа со нејасни лица,а таа пленик на одредот на Црните Ангели..

Исчекуваше без љубопитство..не сум сама..само ете така со празнина во себе помисли..и во право беше..седефастиот блесок на очите што блесна на големото стебло преднеа сепак и даде малку сила,се доближи до него,и го почувствува тој пламен на лицето..а тој беше запалено шкорче кое му оделее на ветерот.уште волк му фалеше да го стругне по литоста и во црна јама да однесе..но како да се плашеа од неговата тајна што ја носеше.

Бесилен со лактите само ја отурна од себе.се исправи,додека неговото тело умираше во парчиња..и друкпат наслутуваше за ова..краста беа му фатиле рацете,ама сила имаше уште за еден стисок на земјата да и стори.почувствува тогаш детско задоволство..сега трипати ја сети болката..во црната иловица која го боцна,во зглобот..и во сувите прсти..

Зобеше во нивната темнина Месечината,и сенките им ги издолжуваше..се расплинуваа,но сепак ги запамети..им се исклешти,и им ја прецени треската на телата..малку крв им остави на усните.

Од неговата далечина,пред него скокна првиот Црн Ангел....песот,присобра малку пенлива крв во устата,споулавен од скокот силно замавна сакајќи да го понижи.мислеше дека е пленик кој заборавил кој е и што е..го удри во стомакот,насмевнувајќи му се на лошата судбина..

Знаеше дека подмолно ќе им се распретаат ковчестите прсти врз него,силно го стегна Белиот Парабелум..имаше само еден куршум со сребрено зрно,а тие беа двајца..

-ме баравте ме најдовте..ништо не сум заборавил,ни пак вие сте задоцниле..врз земјава се коти смрта,и ми се снови низ шупливоста на коските..мислев прво ехо е некое,а ма сега знам дека придушениот крик е песната нејзина..

-се зарадува на умирачката...рикна пустиот.

-од увото до градите,потпрен со грбот на сидот липаа моите суви молитви..ми се мешаа соништата и се преплетуваа во косата што паѓаше..трипати тежок камен од грбот ми падна,сега олеснет сум да знаеш..ако твоето искинато липање е твојата сурова лутина која ми ја покажуваш,безвреден е

тој напор.вечерва ќе имаш само ефтина гозба ,подбро е за тебе да си го врзиш учкурот,и да и ги замрзниш солзите ка клепките од очите..

Додека овде во собата,трепереше од скриена мака молкот,надвор некој Борис и Некоја Севда,стекнаа споулавено потпрени на Сидот камен,таа се напупила,а тој збревташе со непозната историја низ воздишките што ги пушташе..се глодаа со усните еден со друг,и веруваа дека се сега невидлив белег на ноќта..од темнината Севда неможеше да му ги види крпените панталони и длабоките бразди на челото.

-а ти уметник си го праша вториот..

-да,пишувам сега некоја чудна пиеса..за печен петел над кој пијат лошо вино..

-не ќе ја завршиш пиесата....се исклешти покажувајќи жолтите скапани заби

-ќе ја завршат кукавиците,кои сега само ме плукаат..

Внимавај,гробот е крај и за човекот и песните негови...

-ме шпиониравте долго,ми праќавте платени гавази да ме гледаат низ клучалки чудни,и курви во кревет ми пуштивте,без белег на нив..и на оратори лоши зборот им го почитувавте..и низ темниот сид гледавте на мојата безизлезност..и верувате дека ќе завршам со лудило...не сум виновен,и припаѓам само на историјата..сега збогум..зимското сонце за мене тука зајде...зобете од скрбта на несреќницата..

Останаа вцашени..а тој со чекорот на оловниот војник замина брзо..се гледаа втеречено меѓу себе..

Зелена како жабурник,ги гледаше..веќе светоста и беше отидеана во грешното човештво..надодената одмазда ја прегрна..

-Сега измисли песна за тишината,и почни да се качуваш по угорнинава..твојата голгота започнува..ние сме гавазите кои ќе те бодрат и целиваат се до вечноста..

Некаде пред неа пишуваше...земјата е лековита,во неа се зацелуваат сите рани...

Знаеше

Знаеше,дека ги знам сите тајни зборови на Љубовта

Знаеше,дека не сум само Скитник

Знаеше

Додека таа седеше сокриена во Соништата

Но ете,побара да и напишам барем една Бајка

Зарем повторно да си играм со Судбината

Промрморив

Куферот со спомените е затворен

Патеките се избришани

Смирисе,реков

Облаците не ги бои со бојата на тагата

Сега сме така блиску..но со една вселена разделени

Во бездната помеѓу ..Бајките не постојат.

Молчам за да кажат другите..

Зошто повторно љубовта ме вика,кога знае дека нема место каде да ја сместам
 Зошто љубовта повторно чука на вратата од моето Срце,кога знае дека нема место каде да ја
 сместам..

Молчи

Да се спроврам ноќва како сенка низ сенките

Да се возвишам со новите огнови

И пред невиден иконостас со дванаесет икони да клекнам

Молчи,зошто ќе ги кревам рацете сега

Богомилка и Чудотворка станувам

Работ на разумот и животот со гревови го редам

И на вестителите од пеколот им пркосам

Молчи

Подмолно се лизга твојата сенка

Молчи

И ти,и месото твое,и крвта твоја.

Лачам болскот,креваќи ги очите кон небеса

И молвам

Во глобочините осамата да остане

Не се морничави

Имам уште свој оган

Несакам да сме измислени души

Кој етеги само низ немошта создаваат сказанија

и се прашувам

Ти само пеј тивки злокобни песни во твојата осамаа,
 и чекај,
 но и наслушнувај кога камбаните ќе зачукаат,
 за да ти измамат една насмевка на лицето
 ..но Јас...
 јас му се заблагодарувам на Бесот што денес како луња нескротена збесна,
 и каменоломот во мојата душа го здружи..
 незнаеш, колкаво олеснување ми дојде..
 и додека прашината што остана,
 со дланките на ветриштата им ја расејувал,
 отровот што си ми го вбригала, низ порите потече...
 да знаеш, не сум веќе жигосан..
 и лажната амајлија што си ја оставила, којзнае кога под постелата ја фрлив..
 и сега, исправен, малку горделив, стојам..
 и се прашувам...
 зошто беше сета таа болка што си ја нанесов..
 зарем навистина вредеше..
 не ме терај да ти кажам збогум со дигната рака...
 подло сакаш повторно да ги видиш линиите на дланкава моја,
 и вешто да ги прекопираш на песокот од брагот на Хад..
 со круг ќе ги заградиш,
 и Кербер ќе го оставиш да чува..
 Не, Не ти кажувам збогум..
 само заминувам без товар на себе.

ЈАС знам каде ќе одам... И кога ќе ОДАМ.. И како ќе одам.. Но прво ќе замолчам, Ќе се свртам.. И
вам... Низ мојот молк ќе ви кажам... Во самотијата бев Човек.. Меѓу вас бев Метеш..сега моите
мисли се ТАМУ...горе..во самото подножје НА НЕБОТО...СМИРЕН И ПОНИЗЕН,тонам во вечернава
роса...слушаќија некаде под врвовите на Планината,одрата на волци како вие здружено..ми
наликува нивната песна на мојот заборавен детски плач..знам дека така низ песната ме
тешат...Конечно научив и во водата да читам јазик неразбирлив,и во зениците на птиците да се
огледам..НЕ МИ Е ЖАЛ..што поминав толку долго во претосбјето на надежта...СЕГА СУМ СРЕЌЕН

јас сум вашиот Плод ..

Зарем не ме препознавате...

им кажувам на моите чувства..

јас сум вашиот Плод ..

или подобро кажано,сведок на сето создавање..

и ете,во ваша чест...

Љубовта моја на струните од виолината ги ставам...

размислуваќи,

како сето украдено време од бескрајот во немир го претворам...

вам ќе ви заличи на Песна убава..

која зборува постојано...

Кој не умее да ги слуша песните,ќе ги слуша Бурите..

Кога посакав да пораснам
Дојде Љубовта во моето срце
Кога пораснав
Дојде болката во мојата душа
Сега кога остарев
Остана уште Смрта да дојди

Завиткан со Парадоксот на Времето
И затворен во Смарагдната ноќ
Ги одмрзнувам зборовите кажани
За ете на следниот лет
Не ја повторам истата грешка
Кога за заблудата
Мислев дека е Љубов.

Во реката каде што се давеше смислата
И во просторот каде што царуваше бесмислата
Стоев, со желба да крикнам
За кого сега да бидам тажен
Со кого сега да бидам среќен

Незнам вие дали воопшто разбравте досега,или можеби видовте само едни мали фрагменти од моите прошетки во соништата...но ете и јас малку зачудено ги гледав сега зборовите....

зборовите мои решиле револуција да прават...анархијата како состојба да ми ја донесат..збрка целосна на чувата да направат...извикаа пет,десет,педесет смели зборови...трагедијата твоја се одигрува надвор од твоето сваќање...а ти во твојот Бунтовен стил го уништуваш главниот јунак...стануваш двоен лицемер,кој сам себе се негира...знаемееееее...извикаа..се измори во Духовната Беда на Светот...Боженствените норми те понижија...ќе те обвиниме со потсмев...и зборот...има време ќе ти го земиме...сега веќе не си одговорен према Небото...сега е долг патот од Себе..кон себеси...простете...неразбрав ништо од ова...а вие..

но сепак

кога утрото би запеало... дали тоа ќе биде скриена молитва на ноќта...или повторно една свесна животна илузија,на патеката неизодена...не...од преголем жал,дамарите пишуваат скриена симфонија..на топлото срце,заробено во бескрајното студенило...нечекам повеќе да ја сонувам среќата..ни пак само да го гледам дождот..постојам,да станам солза во окото која не ќе можат никогаш да ја избришат..

Еве и пред вас само воздивнувам

Љубезни мои..замислено го гледав Животот како во оганот ги фрла последните дробни и чемерни мигови..знам само дека тогаш не почувствував никаква болка..некако започнав да ги цедам мислите што ми останаа сокриени во обрачот на матните настани..Ти Болко Моја,ТИ што беше сведител на сите мои чудесија,ТИ што ги мереше сите глобочини на мојата душа,Ти што ги умираше немилосрдно сите светилки и пеперутки,ТИ што ми ја раскина Судбината,сега легни,Јас ќе молвам,а ти заспи...Еве ми се подмлади лицето од сите јасни копнежи,се пресоблекувам во Чиста Бела Риза...Ти Болко Моја,закопајсе самата себе,а јас ќе ги слушам Небесата..под земјата сони жена,сеедно дали е истоштена..со презрение те гонам од себе...Љубезни Мои,не ве мамам...слушајтеги Небесата....

Трпеливо само раскажувам,слушаат и небесата,слушнете и вие...

Ќе ви Признаам и за мене,и за мојата Љубов..ќе ми требаат само малку зборови..можеби нема да бидат истите со кој се заколнав пред Музите,моите водилки во Смарагдните Светови..но не очекувајте да ви го опишувам Животот,само ќе ви го насликам Мигот..ги допирав капките дожд,се насмевнувавме малку срамежливо,додека на исток,неколку свезди паѓаа..нејзиниот искон,што стоеше заплеткан во изминатото време,започна да воскреснува со првите жешки солзи..безгласноста ја обзема..низ нејзиниот килибарен поглед,го спушти на мојата дланка,времето што го чекала..тогаш..крикнав тивко..Ви Благодарам Богови,што конечно ме донесовте пред мојата Пенелопа..сега знам дека скитањето низ пустините,падовите во бездните,и ридовите на Болка кои ги изодив небиле Бесцелни...

Понекогаш само незаинтересирано ги гледам ове теченија...на времето..

Кога за последен пат,го пречекорив прагот на илузијата,а до вчера го нарекувавме Дом,заборавив да ја затворам вратата на сеќавањата..и така,честопати додека одев низ рушевините на мртвите спомени,кон Ртот на Добрата Надеж,го носев во рацете пламенот на веќе Мртвата Љубов..беше тоа мала искра,препокриена и заштитена од сите времиња..мирисот на Липите ми ја даваше силата ..и во тој мирис се криеја сите мои надежи..скитав низ соништа,и бев нестврана сенка на мојата Ранета Душа..па така,честопати,злокобните Ерегори,ги отвараа временските ходници,и во тие ходници те гледав...дека си поинаква,и од Судбината,и од Болката..дека блудно и заносно мамеше со твоите колкови,наивни во твојата постела..можеби ова ќе ти заличи на Епитав,а којзнае..можеби и навистина е..ќе ги оставам овие зборови,на Тишината додека чекам да дојди Полноќ..нека заедно со искрата,паднат на Земјата..а јас..Јас на Полноќ,ќе ја дознаам првата и последната Тајна на Бескрајот..и чекаќи ја кажувам молитвата на Љубовта..Свездите над моето Чело,никогаш нема да умрат,ќе ги делиме заедно Соништата,исто како што Вавилон го делеше Постојењето со Бескрајот..таму каде што сите реки престануваат да течат,таму каде што сите песни престануваат да пеат,таму,ете дури таму ќе ја кажам Вистината што ја научив на Самиот Почеток од Моето Постојење....

Со сожаловање ја гледам болката како пробува низ сите секавања, да ја воскресне во мене онаа искра која ја изгаснав...

Мила моја, за тебе тргнав, да го пронајдам изворот на Бесмисленоста, и некаде на тој извор да се роди Смыслата, Беше Храбра да ги издржиш сите Пустини, и додека одевме низ тие пустини, ги бришев солзите да би ја разбрал во потполност Радоста од чекорењето, кога ќе седневме на камењата студени, пишував, и на хартијата, и на песокот, и на каменот... сега знам, дека хартијата еден ден ќе ја нема, ветерот моите зборови од песокот ќе ги однесе, но каменот е центарот на вечността, и зборовите ќе живеат во тоа студенило, Немој да мислиш Мила Моја, дека токму со овие зборови се тешам себе.. не.. те тешам тебе... и знам дека кога ти ќе прогледаш со твоите Очи, ќе ја Гледаш Болката, и мојата, и Тугата.... и додека гледаш.. јас во Безвременскиот Простор ќе го менувам постојано мојот облик.. од сите тие облици ќе ти ја подадам раката, и ти да напишеш некаде помеѓу моите напишани редови само една Вистина.. Засекогаш...

Мислев дека заедно ќе направиме се.....

Мислев дека заедно ќе направиме се..
 но сепак ти ме научи дека Сам подобро правам..
 навистина...
 незнаеш сега што има во моите очи.
 Безгранични светови кои ги чувам за некој посебен ден..
 алхемичарски песни со кои Љубовта ќе ја воскреснуваат..
 и многу седефаста зборови низ нив испреплетени.
 .и повторно не веруваш...
 јас бев во 1001 едната ноќ..
 таму научив
 како од срцето да направам да биде слично на Аладиновата лампа..
 таму..
 токму таму јас научив и една стара мудрост..
 ако имаш само храброст..
 прескокни една цела бесконечност,
 победиго времето и просторот..
 смириги за миг дамарите..
 и со прстите доприја сета свездена прашина што се расејува насекаде..
 не се губи..
 туку пронајдиме во новиот свет..
 ако и таму ми го видиш ликот...
 значи твоите очи научиле искрено да гледаат.

Можеби моето име асоцира на Темнина,и моите песни се Темни,но Јас знам дека мојата душа е Светла,и токму затоа оваа песна ја посветувам на личноста која никогаш не погледна во Синилото на моите Очи.....

Кога Еден Ден
 Блескавоста на ласкавите зборови Ќе избледат
 И капките на реката немирна Се смират
 Најавуваќија помпезно сивата монотонија
 Ти
 Не го изговарај залудно моето име
 Јас
 Ќе пловам во други димензии и простори
 Дека е така и Офтикава ми потврди сега
 Бесцелно не ја пали лојаната свеќа
 Купена во некоја локална црква
 Оставија на некоја излижана коцка од калдрмата
 Само слушнија песната на Гавранот
 Ќе те однесе до некој заборавен камен паметник
 Одмолчиго тогаш мигот во Тишината
 И замини во твоето познато
 А моето непознато
 Ќе знам
 По првиот плач на младата ѕвезда што ќе се роди тогаш
 Не е ова мој завет за тебе
 Ни пак молба или молитва
 Го молам само Бог
 И мојот светец Заштитник
 Сега Простими
 Мојата Болка ме покани на полноќен танц
 Ќе танцуваме заедно
 Се додека Пурпурната зора не зазори

Моите 24 часа

Мислам дека се испомеша сето време,некоја невидлива рака ги бришеше сите познати граници на постоењето,некаде пред мене,трчаше минатото,позади застапа иднината,а сегашноста ме влечеше во дупката која се отвори,неразбирав што се случува,само стихијно с е препуштив на ситуацијата да се случува.

-конечно се исполнуваат сите твои скриени Молитви за средба со мене..ечеше со малку лутина гласот наоколу...конечно ќе се видиш себеси..

Немав ни грам сила во себе,да прашам кој е гласот,ни каде сум,ни што се случува.

Темнина,тивка,бесчујна,исполната со мирнотија,каде што и најтивкиот шум би било преголема бука..да,да,темнина,онаа почетна,која ја добивате кога ќе ги затворите очите,и запловувате во тие бескрајни простори.

-Добро Утро...ме разбуди гласот,токму гласот што отсекогаш сакав да го слушнам,гласот кој уште не си ги отворил очите ќе ти ги донеси сите радости,гласот кој ќе ја распостели сета мирнотија низ дамарите...

Полека ги отворав очите,ништо нарочито не видов во привиот миг,истата соба,истите ладни сидови,истиот декор,се беше исто,само што сега полека треперењена воздухот беше некако друг,исполнет со мирнотија,некоја енергија која досега воопшто не сум ја почувствувал се завлече насекаде.

-време е да живееме..дојде гласот десно од мене..во тој глас немаше ни ,болка,ни пораз,ни пак чувството што ги имаш кога ќе изгубиш некој кој ти значел..во тој глас ја почувствував сета бескрајна Благорност,сето Бескрајно Чувство на разбирањето за животот,во тој Глас течеше Безвременската Мирнотија родена од Љубовта.

Седнав изненаден на креветот,гледаќи го непознатиот како седи мирно на фотелјата.го гледав сакајќи на миг да ја сопрам реката на прашања кој сакав да ги поставам,кој е како влегол тука,што сака од мене.но неговиот поглед,тој поглед кој никогаш нема да го заборавам,веднаш влеваше,доверба,веднаш ги уништуваше тие одвратни копилња на стравот,недовербата и несигурноста при секоја средба со непознат.не чекаше да прашам,туку одговори.

-јас сум твојот Ангел Чувар..

Ја забележа мојата недоверба,моето неверување во тоа,којзнае можеби мојата цинична насмевка му кажа..

Ако си Ангел,тогаш,ете мораш д аја слушенеш оваа Морничава Песна.....

Морничава песна

Ќе погледнам во огледалото што молчешкум стои во дневната соба
 Во таа бела молчечива и загатлива површина, во која лесно се губиш
 Наредени светови, и поделени помеѓу себе со бездни длабоки
 Ќе продрам позади мојот поглед, позади таа празнина, и ќе видам се
 Којзнае, можеби токму таму сум клошар, ослепен од долгото чекање
 Кој ете го пронашол конечно и крајот и почетокот на сопствената слобода
 Кој ете во раѓањето ја видел и сопствената смрт
 Позади таа празнина, со пламена мисла ќе ги оковам сите илүзии за неа
 И на тие илүзии наместо збогум ќе им кажам
 Не ги мери повеќе моите зборови, подобро погледни на часовникот
 Свездите тука повеќе нема да крварат, ветерот нема повеќе гладно да завива
 Ти сега не си добра ни за било кое умирање, а мртвите не пишуваат приказни
 Ќе погледнам во огледалото што молчешкум стои во дневната соба
 И со недовршен шепот ќе излезам од оваа морничава песна
 Заминуваќи некаде помеѓу небото и земјата.

Тогаш...малку луто одговори

Не ласкај си себеси што Седум пати си тука,и тежнееш уште Седум пати да дојдеш...зошто Оганот кој клоцоти во мојата утроба може да те соголи до гола коска..навистина сега имаш,Седум Печати во твојата потсвест,и Седум мистерии во твојата душа...сега можеш Седум пати на некого милоста да му ја дадеш,и Седум пропуштени можности да ги поправиш...но сега можеш и Седум Небесни вистини да дознаеш,и Седмата Хиерархија да ја видиш...но...немој тогаш да зборуваш...се беше привид...навистина ...не ласкај си себеси што сега имаш можност од книгата на Бескрајната Мудрост да читаш,книгата што Елохимите ја пишувале.

Кажа уште нешто Ангелот но Радоста веќе ме преплавуваше,и не го слушав...

А таму некаде, додека Ангелот зборуваше, и по малку слушаше од се она што го изглаголив пред него....

Нејзините црни клетви беа за мене сигурни чекори што ме однесоа до старата дрвена порта...од истурениот отров што го излеала со свои раце на прагот мој го направив најубавиот клуч на вратата...се отвори чудесно таа врата, бидејќи клучот го калев со пламенот на моето срце...го ладев со желбата која како немирно дете со заробени диви ветришта во рацете, се вездв вртеше околу наковалната...се отвори вратата, а јас на тој камен праг го имав најстварното чувство за себе...сега вистински знаев што треба да отфрлам од себе..уморна беше мојата душа...легна на перницата исполнета со Ангелски перја да се одмори...полека исчезнував во своето постоење, додека надвор дождот кој започна да врне ги чистеше купиштата пепел каде беше запретано сето минато...грмотевиците ги гореа црните корења на сувото дрво...сега, тука во предворјето на вистинската среќа, не бев замрсена приказна со конфузен крај...ги затворив очите слушајќи ја небесната симфонија...

Одев..и си зборував сам на себеси...ти само фрлај клетви црни...но негледаш дека мракот кој го распосла секаде околу тебе, негледаш и скрамата која ја стави на очите од другите...се распаѓа на илјада и едно парче...ако...зборував....

Патував некаде во празнините, за во нивниот крај, ги видам твоите дамари како тајно треперат...ги гледав, малку исплашени беа, зошто ги познавам, така трепереа уште кога беше дете..јас само надеж им дадов...ако, Бидими здрав и жив...ќе дојде време кога мразот што го налепија на нив ќе се отопи...Потоа, кога зората се зазори, отидов до Смарагдните извори каде радоста се раѓаше...некаде покрај брегот седеше твојот поглед, со скриена солза беше...Видов...завесата пред него немоќна е долго да стои...подмолниот ветер ќе ја однеси.....некаде во времето пред пладнето да дојди, те видов како лажни насмевки делиш...невешт беше во тој миг..знаев дека не си роден за тоа...повторно реков на Црниот облак кој над тебе се виснал...ако биди здрав и жив...ќе дојди време кога и твоето срце со татковска Љубов ќе чука, ќе ја имаш моќта и облаците да ги растераш....сега прекриен со Антеријата на темнината одам по празна улица на старото место..таму каде што со Бог разговарам секоја вечер...одам и молитвата ја кажувам...Боже, нека биде само здрав и жив...а јас уште долго долго ќе доаѓам кај тебе со оваа молитва...не го симнувај Сонцето од неговиот лик..заградиго со најмоќниот Боженствен круг во кој злото никогаш не влезе..направи Боже...Така Нека Биде.

Нека сум проклет ако не сум во право

Можев, навистина можев
 Пред десет дена, или пред еден месец
 Или пред една година, или пред три години
 Да го искинам моето срце на илјада парчиња
 Да видејте што има во него
 Ама бесцелно е тоа
 И во вашето има заспани ридови од болка.

Но ете само кажувам така
 Нека сум проклет ако не сум во право
 Не ве канам сега овде каде што сум
 Каде што нема ни каење ни умирање.

Овде , токму овде
 Јас и проколнатиот Ангел се везден одиме
 Во еден чуден круг
 Рацете со небото ни се врзани
 И така е подобро ми кажува пред проклетијата.

Знам
 Подобро е Љубовта
 никогаш повеќе да не го премине прагот на моето срце
 подобро е рацете никогаш да не напишат песна за неа
 добро е што стигнавме на крајот
 утре за нас е новиот почеток.

Ако некогаш,некој и навистина и само проба да ја види паралелноста...ќе знае за што зборувам..

Некои ќе кажат дека е нестварност,или надреалност..но јас само ќе ви кажам дека е еден паралелен свет,познат како безвременски простор..ете тука,сите познати земни вистини,одеднаш стануваат само лаги...или некои недокажани теории..тука...никој не е слуга на злото..тука не владее злобата..тука планинските венци се недогледни,и седум дена да одиш,уморот нема да го почувствуваш..тука,никој не го чека судниот ден..тука,срцето создава Арии Весели,кои потоа,птиците во хор ги пеат..ете тука,со секое Добро Утро добивате и по една искрена прегратка....

Ете,овие зборови беа запишани на една стара пожолтена хартија...во таа паралелност

Ние сепак се стретнавме..не се сеќаваш,знам..тоа беше во онаа ноќ кога солзите исчезнаа од твоите очи..Јас знам дека пресушија,а ти мислеше дека проклетството те стигна..ќе ти раскажам,можеби некогаш во некој сон што ќе го сонуваш со насмевка ќе се сетиш...патувавме Обајцата,затвораќи ги круговите од животот позади нас..не врзуваше само мостот на тагата која не исчезна и во тебе и во мене..во моите очи беше твојата Вечност,а во твојата сегашност беа сите искршени емоции..завиткани со ништавилото..но сепак..тргнавме...Јас зедев бел Јоргован во рацете,а ти само ја наметна твојата Сребрена наметка која Месечината ти ја подари...започнавме малку збеснато,со Писмото на Љубовта насекаде да пишуваме..за Бурите во Душата,за сите магловите утра,и посакувани пролетни дни...малкумина не разбраа..а уште помалку не испратија на тој долг пат...некаде на средината од патот,судбината го изгасна пламенот кој гореше,ти неверуваше дека нема ништо случајно,а јас знаев дека сум те сонувал уште пред да заспијам..не се сеќаваш знам..но се стретнавме на Брегот од реката Стикс,ти беше заглавена во блатото од омраза..накај тебе доаѓаше виорот од болка..гаснеќи ги сите свезди над тебе кои плаче за загубата на својата сестра..сакав да ти подадам рака..но ти ме проколна да го изедам небото,за да исчезнеш побргу...погледнав тогаш..некаде на крајот од вселаната пишуваше со јасни Букви...Вкусот на Смерта го знаат само мртвите...јас сакам да сонувам,и затоа го оставив Јоргованот на твојата перница...кога ќе се разбудиш,напишија песната во кое ќе се сокрие моето име..на ветерот подаримуја хартијата..некоја тажна Есен кога Буден ќе стојам на Врвот од планината ќе ми го донесе..знам дека ќе биде пожолтен...

Ова е заплетканата Молитва во притаениот пепел, која сте ја сокриеле..ете се вивна во Височините, и сега на дланките ја принесувам кон Вас.
 Животот ми го брусевте низ голи бразди, и ме сметавте за Малоумник, додека чудни претпоставки сеевте..Јас само ја барав патеката кон Иднината..копав стрпливо во секојдневието, чувајќи ја така крвта на Дедовците за Внуците..се притајував напати со расо на осамен Бољарин,..очекувавте да залипам ,да офнам и да изглаголам дека сум веќе истоштен..можев умеев, можам и умеам..чуден самјак со наводенето јаже го одржуваше редот во сојот свој на бледи сенки..заслужува сожаление, на хартија ставено, за похвала тоа му служи..

На сведен ден, допрев и змија отровници, од соседното село..самиот низ отровот што го плукаше, се нарекуваше Божји Вестител..јаремот и веригата му беа задоволство..а животот му влосан..пееше на гусла стара рапава..и се чувствуваше за голем..се возбуди од својот предизвик..патем, потајно пред мене зборуваше, дека е само бегалец пред смрта..
 Совет...можеби така ми се потсмеваат..сакате небесата да ме прекорат..
 Од ретките средби со Богомилки, и осамени болешливи страдалнички слушав за нивните ветени богатства..негледајќи како ги голтаат далечините сиви..како што слушнав потоа, зелени призраци им ги клателе нозете, и смрдливи и скапани пци песна им пееле..
 Од првата и последна меѓа на животот, се растегна субината...јас утре навистина ќе ја кажам молитвата..и вие, и Бог ќе ја слушне....

од другата страна на Огледалото..

Необично е да живееш од другата страна на сопствениот живот..
и немо да ги гледаш сите траги што си ги оставил..
необично е да го гледаш сопствениот облик,
како посебен случај на измамата..
необично е додека седиш од другата страна на животот,
да се запрашаш, како се најдов тука..
малку со сарказам се опуштам, и се ракувам самиот со себеси..
.интересно..
овде е возможно и тагата да ја рециклирам,
и да ја претопам во еден среќен миг..
.нема врска..
машината наречена минато, тука не функционира..
не мели со своите смртоносни забци, живо месо..
.ви заличува на замрсена приказна, која нема никаква логика...
навистина...
апсурдно е да ви кажувам,
како е да стоеш од другата страна на Огледалото..

Ова е само едно осамено чинодејствување некаде пред самата полноќ...

Незнам и сега како ми успеа да соберам набрзина еден мал куп на мисли,и тие мисли да ги врзам во еден голем чвор,го нареков тој чвор незаборав,и потоа горделиво над нив си кажав сам на себеси...ајде нека се најде сега јунак,нека ги одврзи..а тие што ми останаа,решив филиграмски да ги наредам правеќи ја сликата на еден лик.....

А кога и навистина измина глумата доба,го видов мојот стар пријател,кој секогаш во темнината ме пратеше,и не се одвојуваше од мене...

Можев да се заплеткам несвесно во сеќавањата додека го носев на своето вечно одморалиште ,Гавранот,мојот стар пријател..но нешто посилено од мене ми зборуваше...немој тоа е само една Рапсодија на Пеколот..ти веќе не си изгубен патник кој ги собира ронките на денот,та да ја слушаш таа тажна мелодија..Па дури и да си волшебник,не го прави тоа...остави ги тие спомени ,нека заминат со него,завиткани во неговата црнина..Додека заодот полека се распотилаше околу ледината,Ги склопив дланките и поздравот го кажав...
-сега се мириса на прашина,на едно изминато време,на едно изгубено делче од скршениот мозаик што го лепевме во деновите.местото каде што ти припаѓаше е само една сува крвава трага,која утрешниот дожд ќе ја измиа...Јас сакам да знаеш дека Бесмислата ја претворив во Смисла...Заборавам,тоа што мислев дека никогаш нема да го заборавам..и небегам како некогаш по суводолиците,туку со крената глава одам,...само да знаеш, сојузник сум на новото време..

И повторно,и во оваа темнина те видов...спиеше..со својот немир...кој знам во пурпурноста на сите
ќе им раскажеш дека си сонувала сладок сон

Не ги број чекорите кога одиш кон сонот,можеби злобниците ќе ги слушнат,и ноќта потемна ќе ја
сторат,да сонот се заплетка во лавиринтот од желбите што си ги расеала..не број ги туку погледни
на западната страна,таму воскреснуваат сите заборавени песни со кои се хранат утринските
насмевки.

Ти ги оставам сите живи кукли,играјси и понатаму со твојата омилена Луцуферова игра..Јас ќе
бидам само малку искрен,зошто ми се здосади да го гледам светот со твоите очи..барем сум
среќен,што излегов од таа твоја темнина...потребна ми беше сета светлината за да се
разбудам...не се чудете што мислите ме бркаат низ целата вселена..можеби ова не личи на
мене,но сега посакувам да напишам песна..

Прстариот облик го земам,и глаголам полноќен ритуал
Вие сенки скитници,чворовите на мелахонијата
Раскинетеги,искрешетеја со целиот очај што се збрал
Така грешката ќе ја исправам,ќе се распрсне
Нејзиното тело во сите мои мисли
Некаде ќе пукне од мака вазната од порцелан
Јас само ќе прошепотам конечно е Мртва
Пролетната магла што го криеше амбисот
Бестелесно и безгрижно запловувам во времето

Морам да брзам..Трубите го најавија моето раѓање,несакам сега да закасам.....простете...

Постојано ја зборував вистината,а никој од вас не ми поверува...сега и јас ќе почнам да
лажам,чисто да преживеам..

Ако ви кажам,а ќе ви кажам дека не ве гледам,вие кои кажувате дека сте ми пријатели,во мојот
утрешен ден,не се навредувајте,јас ега и тоа го можам,да погледнам малку подалеку од вашите
вистини....

Бев Безимен,зошто ви верував вам,сега кога го знам моето Име ,одам без да ве прашам за мојот
следен чекор...

Да, ова е навистина годината на допирот волшебен...

Нешто чудно се случува во Бескрајот..некаде далеку сега од мене растат сидовите на Темнината, во таа темнина се стопија сите маски на лицето, знам дека сега не ми е потребен ни талисманот, го оставам во дрвеното сандаче, нека стои, за секој случај, можеби злото ќе се разбуди, и ордата викот ќе прави...Љубовта ме научи, да простувам, но и да се борам до последен здив...ако треба..и до последното жарче што ќе искри во тој зол извор..ова е годината на Допирот, ова е годината на треперот..и новиот детски плач...

Јас и пред неколку ноќи ве поканив, а вие заминавте, но повторно ве канам во ноќва да ми бидете гости

Помеѓу сите Далечини и Близини, каде што го крадам времето, ве поканувам ноќва да бидете мои гости во сонот...Видетого конечно моето постоење..се до Полноќ, Јас ќе се провлекувам некаде помеѓу облаците..а Вие, затворете ги очите, Заедно да слушнеме како дишат ѕвездите...кога ќе распука Руменилото на Зората, ќе напишам песна која ќе ја расејам со ветрето што ќе ги гали сите Ранобудци...Исти Сме..зарем не знаевте..мали пеперутки кои летаат во Полета на Љубовта.

Вечерва во Моите очи се роди најубавата и најчиста Солза..ќе ја испратам на криљата од ветерот кај Ангелите, нека ми ја чуваат за Вечноста...знам, вам ви е сеедно за тоа.но јас ќе ја побарам кога ќе застане времето, и нема да постојам..

Кога моето срце ќе го отварам, за да го ставам на Белата хартија..Тогаш Љубовта малку заплакува..знае, дека повторно ќе напишам Забранета Сторија за тагата..не е вистина дека секогаш така зборував..Ова е Мојот Живот, го нарекувам тоа писание..

Зарем верувате во Судбина,јас верувам...а вие...

Судбината етеја веќе одлучила,јас да се поклонам пред тебе,со насмевка искрена...немора да бидеш облечена во црвена свила,и како обична очите ти светат со сјај на Бисери..само ќе те замолам,на полноќ застани под зракот на Месечината...,и направиго повторно,тоа што веќе го направи,кој никој не го направил...слушнија повторно и повторно мојата тишина како раскажува за тебе.....а јас нема сеуште да го кажам твоето име,за да бидеш моја тајна..

Скитав по сите пустини што ми ги покажаа,но не се изгубив во дините непрегледни..стоев како Кип на плоштадот,каде што тажните бесцелно седеа,но никогаш не се мраморосав од стоењето...ја развлекував тишината до бескрајните далечини,со сиот мој познат говор..и...и секогаш,ама секогаш..го гледав твојот лик...како во Денот ме гали по Дамарите..како во Ноќта заспива во најтајниот долап на Душата моја...

Незнаете,колку само посакував да имам Ќерка

Отсекогаш посакував да имам Ќерка,која ќе умее да ги прочита сите мои ненапишани песни што ги чувам сокриени во мојата несовршеност....отсекогаш посакував да имам Син кој ќе знае да го избриши сето мое минато,и да ја создаде сета моја иднина...отсекогаш посакував,точно на полноќ,додека Месечината ме бодри,да им шепнам тивко...Јас Постојам Вистински од другата страна ан Бездната...

Беше само еден сон..некои ќе го наречат,пророчки,или којзнае каков ли..но сепак некогаш,на некогаш ќе му биде стварност..мој,или твој..сеедно е...

ова е 2130 година

Внимателно читај помеѓу сите мои зборови...
 ако некаде,се препознеш...
 значи навистина сум те зачувал од заборавот..
 малку сум и исплашен од сето...
 несакам,
 ама ете те гледам понекогаш како прошетуваш низ моите сонови...
 се будам,
 и на наткаската го барам зарѓаниот клуч,
 со кој ги заклучувам сите мои немири во долапот каде стојат сите работи,
 што око човечко несмее да ги види..
 не ги читај сега овие редови...
 раката премногу ми трепери додека ги пишувам..
 станувам наратор,кој раскажува за сопственото создавање.
 ова е 2130 година,
 и тука непостои Љубовта,
 сите се среќни,нема болка,нема тага,нема солзи...
 слушајте го срцето внимателно што ви зборува,за покасно да не се каете....
 се каам,што не се создадов во 2130 година...

Честопати..ете,тој...Поп Цветко,трпеливо ме слушаше...ме слушаше за се што му зборував..понекогаш само ќе одмолчеше.а понекогаш кратко ќе кажеше...

Песната на Моето Срце

Денес, по којзнае кој пат
 Поп Цветко ми ги прости гревовите
 И на прагот од Старата црква
 Наместо благослов тивко ми шепна

Напишија твојата најубава и единствена песна
 Со поглед кон небото, без зборови
 И мигот потоа одмолчиго
 И Бог и Жената ќе ги слушнат тие трепери
 Бојата на писмото ќе ја создаде ноќта кристална
 Пергаментот е знам црвен како крвта твоја
 И потоа повторно одмолчи
 Исплачија песната без солзи
 Нечекај тогаш громовите да те спречат
 Туку далечините спои ги во едно совршенство

Замина без збогум
 Некаде во Боженствените тишини собрани меѓу сидовите
 Подарувајќи ми ја искрата на неговите очи

Заминав пропратен со урликот на демоните
 И песната на моето срце
 Ја гледав бездната пред мене
 Беше само чекор еден

Погледни,,ова е Скопје..

Се појави одникаде...јас и воопшто не претпоставував дека веќе постои..а таа живеела со Векови завиткана во својата Болка..немав време да и кажам и едно културно доброутро,замислете најљубезно веќе ме покани на најубавиот панаѓур каде се продавале сите можни и невозможни чувства..малку чудно ја погледнав,мислев дека си поигрува уште од раните зори ..нејзините зборови беа побрзи и од разумот и од срцето..удираа насекаде по тротоарите,по аглите на куќите,по асфалтот,по некоја заборавена коцка калдрма оставена на празниот тротоар од полупијани мајстори..удираа со силата на громот..беше толку несовершена во еден совршен миг..со малку наивна насмевка што така великодушно ја продавала во својот занес пред 300 години..еxxxxxxxxxxxx...воздивнав ,каде ли беше досега..,или и тебе празнината која крвнички се свила во сите неродени утра сега те брка та ти како исплашено девојче дотрча ,гледам прескокна цели векови и повторно сепојавуваш..ете така како ништо да не било...погледни,,ова е Скопје..градот каде Фонтаната на среќата одамна пресушила..улиците се исполнети со молчеливи несоници,кои својот спас го бараат во зборот кој секојдневно го пишуваат насекаде..најскапоцената роба,ефтино се купува,а безвредноста и со солзи се плаќа..заблудата ти го краде секој нероден чекор,и те прави Кип смрзнат барем 6 месеци..овде,празни сенки постојано изговараат,сакам да ме пробаш вечерва и да бидеш мој.да ми ја оставиш својата топлина,и да ме гризиш до болка..сенки,сенки,сенки кој само безначајни имиња имаат..не ме слушаат дека постојано им зборувам,јас не припаѓам тука во вашиот извитоперен парадокс..затоа не ме кани на тој панаѓур...22 години со парчиња од мојата душа плаќав полураскапани насмевки,отфрлена свезда од туѓа вечност пробував да заблескам,и Орфеј бев,земјата од сите парчиња облека на Евридика ги исчистив...затоа навистина не ме кани на такви панаѓури кадепочетокот нема никаков крај,каде темнината не ја познава убавината на ноќта,каде дождот има киселкаст вкус..и затоа,Јас те канам..во светот каде ги носам моите штотуку родени соништа,и пловам со најубавото кајче на душата,кога малку ќе се измориме,одмараме на брегот кој со палми е исполнет и восхитувачку го вдишуваме секој мирис на залезот на сонцето,ете таму немирот ќе го мирими со сите капки од нашите тела..и пред Бесконечноста ќе клекниме благословот од Светлината го земиме..

Навистина ова е Скопје,а Јас сум на Градскиот Плоштат гледаќи го Сонцето додека скржаво милува,и луѓето како брзаат на плоштадот,броеќи ги на своите прсти замислено,своите изгубени и безвредни врски,кои ги нарекуваат Љубов..

Сепак ова не е никаква исповед,или пак некој богзнае каков чуден патепис,ова е само дел од сета прашина што остана залепена на очните капаци од синоќешната прошетка..

Моите очи се отворени,јас не сонувам за да умираат соништата...таа жена навистина постои..

И таа во денот празен рече дека се чувствува само една бесцелност која го потолнува просторот,и се се ама ќе го гледаше само како една обична игра,па и својот живот.....можеби и затоа ми предложи....

Познаничка со дух слободен денес ми кажа...можеби утре ни за тебе,ни за мене ќе нема...и одговорив малку низ смеа...па ајде тогаш вечерва да пробаме се,се што никогаш порано не сме смееле..имаше право,и имав право,,,веќе мракот падна,и ноќта започнува...или пробуваме се,се...или навистина не нема..

Ајде реков

Бев добар и гостољубив домаќин во животот,многумина дволични и лицемерни сенки...,ме направија гостин...сега се чувствувам дека сум само туѓинец во деновите,кој ги врзува сите иускирати мигови...но сепак,немам воинствени бои на ликот мој,и не играм во маскебалот на другите..

Молчеше,но некаде помеѓу нас зборовите течеа..

Пробај,барем еднаш,со очите во најубавата и најтопла ноќ,да напишеш невидлива песна на небото..ќе почувствуваш,и самата нечие срце ќе затрепери,и твоите зборови ќе ги прочита..

Шепотев тука покрај тебе,на самиот раб од перницата,во самото раѓање на утрото,додека ти,ти се плашеше да ги отвориш очите..

Понекогаш,кога мелахонијата ќе ме зароби,се кријам во твоите очи,и тогаш како некоја скриена надеж ќе блеснам,несакам да ме препознаат другите дека сум Јас,добро се кријам позади духот кој некој го нарекуваат совест..малку сум тогаш со крваво крзно на себе...можеби тогаш ти насетуваш дека сум само една лоша измама за тебе,зошто знам дека ме препознаваш лесно...знаеш дека сум јас..ме нарекуваш,и Добро и зло..и понекогаш кога сакаш да бидеш победник во мисловната војна...ме именуваш во твој Величенствен стил..Будала која му служи на Бог и на Сатаната...но сепак се плашиш да ме погледниш во ликот ..не сум светец да знаеш,но сепак некаде длабоко во мене е Божјата креација која ги создава сите светови,а јас како поклоник,несакам да ја навредам таа креација...

Ова го кажам само да знаеш....

Само да знаеш,ова е Пеколот каде сите војни сами од себе започнуваат,и само од себе завршуваат...но не сум крвник некој голем,само ги закопувам сите спомени кои гинат во таа битка..

И повторно....

Повторно и повторно само да знаеш...уште Илјада години ќе водиме Љубов,уште илјада години ќе водиме војна...и во одразот на сите неродени светови обајцата ќе бидеме,неродено зло кое е опасност за Реалноста...ќе не мразат сите кои лажниот морал го воздигнуваат...

Ова е веќе моето седумдневно беседење,покрај и во твојот сон....

Се обидувам да го дозреам сонот, за да не бидам бесконечна сенка на ноќното црнило..некој ми рече тогаш ,создаден си со стотина сетила на себе, а Јас само на срцето му се спротиставувам..и чуму ми се сите овие мисли околу мене, кога безгласно се борам..безбели крвта пак ми зоврела, што само пцалам вака..карши карши, блудучинетелка само се насмевна...тонам во глобочините на разумот, и повторно тонам, се давам веќе...пробувам да се исповедам на камењарот...белким така тешките мисли ќе се сурнат во суводолица, а сонот ќе се отпрета од пепелта, да созрее и да полета.....

Глаголев, навистина за тебе , и со тебе во сонот, додека покрај мене некоја друга жена лежеше..

Се наведнав над своите дланки, тие со пламен беа послани..од пупките на Боска ќе да се...не делеше само осаменоста и по некоја црна завиткана темнина во ноќта..во љубовниот занес молчевме, и со молкот го прикривавме гревот..брзавме, исто како што брзаа казалките да се прегрнат на полноќ..минуваше со нејзината рака, покрај руменилото на образите, зголемиваќи го така сознанието за постанокот на светот..мојот внатрешен крик тогаш избуваше, и споулавеноста ја носеше..ги држеве така ноќите почесто во окови, небаре се проколнати теченија на времето..и сега само една дума ме мори..им бегавме ли така на гревовите, или тие идеа по нас.....

Лесно е да се побегне од тие
Кои ве бараат со очите
Но грев е да се побегне од тие
Кои ве сакаат со срце.

од ова, осојните суводолици, молчеа малку засрамено...

Девствената белина на муграта се покори на погледот..тераќи ги реките на воздишки кои ги празнеа шуплините на дробовите..нејсе, рекоа за себе..го нема грголивиот дожд денеска..та затоа

се сочни овие светлосни бранови..од ова,осојните суводолици,молчеа малку засрамено..а на запад,во видливи кругови врбите танцуваа над водата шумолива..досега во многу писанија сум ви споменувал за животот и смрта како се врзуваат во јазол замрсен..а зошто сум го премолчувал,денот кој напукнуваше со звукот на своето од старата црква,незнам..ево..сега за вас,само за вас,љубопитно ги мерам и небесните височини..и затоа..ако утре,во вашето,моето и сечиоото утро ме видите,бабуњосан,малку бушав и со голи празни раце,немојте да ме исмејувате..само погледнетого мојот показалец...тој ќе ви покаже каде е ковалецот на судбината..и вие само одете право...

Бојана никна од никаде.....

Додека ги мерев забестите сенки што се лелеавеа на заодот од денот..Бојана никна од никаде ,или беше и таа на сртот од Планината,само не сум ја видел од облаците..не изгледаше исплашена сега..кутрата и таа се истргна од рацете на напасникот..пријде тивко,клекнуваќи до колената..го вперив погледот во очите, тие нејзини глобочини во кој се криеа најубавите зелени полиња каде одмараше нејзината душа..ме допре со дланката на градите...проклети да се ,ти го испосекле срцето..но жив си,се живее и со мало парче да знаеш..ајде будалче стани..и ти и јас бевме измамени и предадени..не се секавај веќе на тоа..на кое прашав..па кога смрта го сееше семето,ти деноноќно жнееше пелин класја,и подаруваше живот..сакав да кажам нешто,но позади мене згасна и последната звезда..тргнавме помеѓу заодот и првиот мрак...полека се распадна честа,меѓу дабовите дрвја..прво се смири,да потоа со врелината на воздишките се спуштавме и качувавме по ледините и камењата..нејзиниот лик,нејзините очи,чинам доаѓаа од некој друг век..ме исполнуваа од темето до петиците...не се клештете на ова.но тогаш не се крстевме на ниеден светител..

Зборував и за Петата димензија

Се секаваш нели

Ако ја кажам Вечерва
 Прастарата Мантра пред Месечината да се Исполни
 Знај, Душо Моја ќе ја разбереш
 Ветерот ми шепотеше на пладне
 Се разбудија и во тебе Вековите
 Се секаваш нели
 Уште во утробата ни ја раскажуваа
 Приказната за световите и светлината, и реките
 И Високите Планини, и Немирнит Мориња
 Ги дознавме сите тајни на Вселената
 Кога се раѓавме
 Ангелот со прстот усните ни ги затвори
 Тајните во бледи секавања ни ги претвори
 Рече со Ехото далечно
 Ќе не чека во Петата димензија
 Се секаваш нели
 Се венчавме со Вечноста
 Како скалило повторно ја добивме Смртноста

Ако ја кажам Вечерва
 Прастарата Мантра пред Месечината да се Исполни
 Знај, Душо Моја ќе ја разбереш

Се сонив себеси без трага и смисла.....

Се сонив себеси без трага и смисла на волчјите крстопати..на себе имав блескава антерија,се простираше од едниот до другиот крај на светот..за миг помислив дека повторно сум дете со непознати тајни..подзглавје ми беше црн камен,оштар,кој тилот ми го бодеше..малку лево..суводолица збесната јачеше..дишев забрзано со сртовите..јатката на сето мое битисување се сокри во само едно прашање...зошто не сонувам како другите..ја слушам крвта шумоливо се разлива над слепоочниците..познатите лица станаа магла..со напор клекнувам..и глаголам..кому му згрешив толку,што само по волчји траги чекорам..ете,само се сонив себеси..

Пробав повторно

Пробав повторно свездите да ги допрам..но бесилен сум,го немав повеќе околу мене мирисот на твојата коса..сега знам дека и ветерот е тажен..само дождот ме потсетува,и низ капките зборува..имаше и ти солзи кои капеа.....

Ако ги проколнам свездите....

Ако ги проколнам свездите,незнам дали вечерва ноќта ќе биде потемна..но сепак ќе го кажам моето име пред тоа,и името на мојата сенка..нека знаат барем тие,кој ќе шепоти непозната Химна за Љубовта во некој крај не Бескрајот..знам,ликот ми го заборавија во некој временски ходник етего стои..само Брезата што што е до мене,ја прашувам..за кого ли е оваа насмевка што ја чувам,за кого ли е овој шепот што го кријам некаде во пазувите на Душата..а време е да се завртам и да заминам..во непозната земја,со плаво небо.. ..Вечерва,да токму вечерва,знам дека

ќе ме привлечеш и мене и сите сеќавања низ Вековите,и пред олтарот на Љубовта ќе ме жртвуваш..зарем не..

Многумина.....

Многумина,пишувачи чинам се нарекуваа...сопственото Воскресение го одложуваа..ех,незнаат тие што е Болка,а мислат дека се исповедаат со писанијата..чудно,чудно,чудно..Огнените виори на животот не ги фатија,и не си го збогатуваа разумот со нови сознанија,и нови светови..ами замисленото светилиште,сокриено во копнежот по сонце не го видоа..а ете...знаете,сега сонот бега од мене,а јас пеам легнат на земјата црнејца..единец сум и наздравувам како МногуБожник за Виножитото,за таа временска загатка....пијам вино,и за пишувачите на Празнотијата..само им глаголам...незнаевте дека Ноќта се упокои,нема да ревав по вас..Болката нека Речи за вас..

И нема да разберете.....

Си ја видов утробата..тоа затворено столетије помеѓу коските..и во таа утроба..гледав како се создава еден нов поредок на настани..некаде таму беше Човекот,и Сверот..растеа обајцата,со чудни несватливи соништа,,да во еден миг,тоа за ним беше игра детска..понираа во неврат..во тој нивни неврат,се менуваа дождовите и сончеваната по желбата..можеби сега ова за вас личи еден голем збир на хаоси..или само измислен рај..бездруго..и Јас се напрегам да ја откријам утрешнината..скрбната вера од сето ова напрегање ја заборавив..строгите закони на небесите не ги слушам..ми пресудија..и затоа гледам некаде во тоа раѓање во утробата...

Слепи сме Изгубивме

Од онаа страна на Светлина, каде што и Рајот завршува
Престануваат да важат сите постоечки закони
Грмеше Хронос

Сите ваши, наши, нивни, осуди
Се во немилосрдност на Вечните кругови
За тоа прорекнуваа, пророците, пишуваа поетите, не веруваа

Не ја спознавте смртта, затоа можеби со презир ја гледате
Зарем ви кажаа дека е злопамтило лукаво со девет пеколни глави
Не ја гонете, не е свер побеснет.

Слепи сме, изгубивме
Само темниот плач на шумите сега останува да не теши
Затворете ги очите, ги затворам очите, поинаку ја замислав и оваа ноќ.

Време е за разделба
Оваа патека некаде води.
Да, тоа е прстот на Судбината, Да, тоа е прстот на Судбината.

Кога жена кукавички ќе ти забоди еднаш нож во грб, бегај од неа, ако и простиш, таа и главата ќе ти ја пресечи...

Со жигосаните тргнувам напред, но матниот поглед не ми дава да брзам..пробувам да го потрошам и последниот здив што го чував за некоја пригода светла..попусто...јалов ми станал јазикот, се стврднал, да и пискот ми го зароби..зарем сеуште си играш со катанците и оковите...ладните пранги не ме држат на местото..., а ти славиш небаре си Месалина, разголена со блудни колкови играш на плоштадот каде се собрале синовите на Ганимед...си играш со огнот, тоа го знам, врелината негова ја чувствувам на сеуште недогорени делови на душата..зарем сеуште не се насити со моите тивки ноќни лелеци, бесрамно ги грабна сите мои емоции, оставајќи го пустошот крај мене..знаеш дека веќе не сум способен да чувствувам..само можам да слушам, тоа веќе нема никакво значење за тебе..но сепак зборуваат за твоите скапи парфеми и ефтината љубов што ја подаруваш..колку е тоа интересно..ореолот што го стави на главата, сега бледее, и негледаат многумина во твојот лик светица..само да знаеш...не успеа да ме натераш да се претопам во една перфектна монотонија..која ветриштата ќе ја расејуваат.

Споулавеноста се надмина себеси
 И бесилието стана невидлив чад
 И повторуваше во ноќта што доаѓа,само нека не е ноќ
 Летаат сенките и новото Кучешко распетие ми го спремаат
 Поткреваат и Мртовци од исконски темели напomoш
 Реват испоснички молитви со тресок
 Го видов сето ова
 Дозреа мојата крв тука на земјата
 Со суви дланки и испукани усни го допираа уште топлиот мрамор
 Христосе,Христосе,одведиго со тебе,роб твој е
 Го изгуби сознанието врз болското што му се јави
 Пред иднината немаше оправдание
 Евего и облеката си ја кине на себе
 Од убоста ан Смрта е обземен

Го надраснувам разумот и нивната споулавеност
 Песнопојница невидлива за нив кажувам
 Подоцна и за мене
 (молитвата не е моја,чинам од некој покојник)

Имав шума ја запалив
 И каменот
 Имав срце го закопав
 И реката
 Имав врток го исушив
 И ораниците
 Имав нива гроб ми стана
 И крвта во мене
 Ќе воскреснам,ќе воскреснеш

Небесните Богови на животот навистина беа сурови
 Но сепак рекоа
 Така Нека Биде

дали вака умираат скитниците

Тагата и празнината во моето срце сега се една бесконечна црнина која го прекрива просторот...и нем сведок на раѓањето на црната роза..која етеја молчи застрашувачки..смрзнуваќи ги сите капки на сеќавањата кои паѓаат пред мраморов...изгубеното ехо на Бесконечноста..дека ќе бидеме засекогаш заедно,се претворило во една локва крв..милионите смрзнати кристали небаре се дожд ,само ја зголемуваат траорноста..и земјта започна да стенка од студенилото..под теретот на овие стеги,и менталните окови испукаа на стотина парчиња..дали вака умираат скитниците...ја прашав низ болниот фиук Месечината...

судена ми беше да ги искривиш сите мои сваќања,и движења....

Ти си безопасно светло кое беше една добра емитација на вистинската Светлина..потемнета материја која изворот ја исфрлил уште во самиот прапочеток...судена ми беше да ги искривиш сите мои сваќања,и движења...ме изгоре со твојата бесмисленост,и со бесмислени мигови ме хранеше.....сега некако посигурно ги избегнувам поднебесните сили кои вештината на мамаење ти ја вградија во твојот изворен код...ако некогаш дојдам до Големата Космичка Библиотека каде се запишани сите настани и личности,ќе го побарам твоето вистински име во најстарите вистини запишани на Папирус...овде,димензијата воопшто не е важна,и затоа не сум исплашен од Временската машина дека ќе ме сомеле во само еден миг...неможеше да делува на ничија судбина...но почнав тука...да се прашувам себеси...Каде ли е гревот во овие простори...или мојата дарба ме убедува сега,дека правам нешто правилно...индивидуалната свест немаше никакво значење,бидејќи беше во симбиоза со колективната...па од каде мислата што пролета покрај мене...дека сум таен учесник во некаков заговор...енеретската хармонија која потече во некој посилен бран ме смири

Жртвуваќи го сонот..

Тишината полека пукаше на сите страни,во сите пукнатини започна повторно да се шири миризбата на Црното Вино зачинето со Цимет..веќе знаев дека несмеам да дозволам,повторно да

се запали искрата на старото огништи..во рацеве ми остана уште една рака пепел,и на таа хумка каде беа собрани сите мртви спомени ја фрлив...на сувото дрво,што беше се испречи пред мене го закачив последниот тажен стих..

Жртвуваќи го сонот,го изгубив срцето,ја раскинав душата..
 Беше тоа залудно,и малку будалесто
 Стоеше,криеќи се позади лажната насмевка
 Го пречекорив прагот,не ми кажа збогум
 Имаше храброст,на Светиот Завет да плукниш
 Немаше храброст,солза да пуштиш
 Нема повеќе умирања,ни пак бесцелни бдеења
 За тебе,и проклетството го вкусив
 И доживите есенски денови ги изминав
 Сега кога веќе ни на името твое не се сеќавам
 На Пиедесталот каде Љубовта се раѓа застанувам

И просторот и времето во погледот се собраа,и започнувам повторно играта на светлината и темнината денојна да ја играм...весело...еде повторно се смеам...научив повторно,од непостоенето во стварноста да чекорам...пред мене е Вечноста..а таму непостоиш...

Темнината е висок сид околу недвижењето на Дамарите..но ете...дојде Ветер и ја одвеа со неизртеното семе од скапаниот самјачки живот..сега..сега не се плашам..како вчера кога и очите ми тежеа со недовршениот сон...смејстесе само вие...да знаете,не сум веќе Хамлет со парталави и лити денови на мене..ни пак имам веќе Величенствена Тага во Срцето..јас започнувам да се искачувам кон непознати Cosвездија,а вие влечетесе во оваа кал..таинствената злокобност ви ја слушам како ги оштри вашите заби..имаше право стариот калуѓер...сверот е најопасен кога е притаен со насмевка загатлива..немислете веќе дека сум призрак со омраза..нема да молчам за вас..од волчја цицка цицав три ноки..затоа молчете..вечерва земјата се затвара,и сите мириси на пештерите ќе ги снеса.....којзнае,можеби на некого или некоја ќе и осамне утрото со болно завивање..

Тука сум..во центарот на светот..каде што можете ретко да ме стретнете...живеам во куќата без сидови...садеќи го утрешното семе на среќа..заградуваќи го со битноста на постоењето..и во таа битност...се движам со Креаторот,Јас како негова креација...во суштина сме исти...ако заплачам,знам дека раката негова ќе ги избриши моите солзи..се радувам на Слободата,бараќија новата инспирација...која низ насмевка ја пишувам...НИ СМЕ...Мајстори на својот Живот...Магови кои Маѓијата ја прават во мигот нероден...на земјата ја пишуваме,чекорите да ги запаметат...Простими,Жал ми е,Ти Благодарам...и ете...Неважното стана важно...Битното стана Небитно...

Утре...утре ќе напишам мојата најубава песна...

Утре...утре ќе напишам мојата најубава песна...но сега морам да ја изминам оваа празна улица,која ја нареков ..Бигорна Патека...и отспротива гледам како одат со високо дигнати глави,луѓе Богати од туѓата болка..а можеше да се вика овој широк Булевар...Булеварот на Светлината...одам со тешки чекори,небираќи на која коцка ќе стапнам,во рацете ја вртом огрлицата од сафири,која сега е Безвредно парче...ех..да беше на твоето грло,ќе беше Бесценета..одам и повторно си кажувам сам на себеси...Утре...Утре ќе ја напишам најубавата песна за тебе...итогаш...и Јас ќе се наречам како некои...ПОЕТ....

Додека.....

Вечерва...толкум вечерва те крстив со најубавото име...Боженствена...ти го дадов ова име зошто разбрав дека си плод на нераскинливата љубов на Жестокото Сонце и Нежната Месечина...вечерва...кога ќе запловам по пространствата на нашата Галаксија,на сите ѕвезди ќе им раскажам за тебе,нека дознаат и тие за тебе...вечерва додека ја држам твојата слика во рацете,изговараќи го твоето Боженствено име,некаде во твоите очи се отвараат сите твои скриени светови...во првиот миг,јас го допирам најнежниот свет Еделвајсот,кој етего пораснал во твоето срце,да во следниот миг јас сум на работ од најжешката лава во кој прегоруваат сите твои часови на исчекување...претчувувам... во секој момент може да рикне со дива и нескротена сила...вечерва...да токму вечерва сум пресреќен...што знам која си..

Незнаеш
Дека позади седум планини
Течат седум реки
Во кој се раѓаат нашите седум светови
Кои,и никогаш нема да ги откриаме
Зошто
меѓу нас има
Седум демони
Кои часовите неродени ни ги раскинуваат
Кои копнежите наши им се слатка храна
Кои сите надежи под копитата ги ставија

Незнаеш
И подобро е да незнаеш

Не ме гледај кога плачам...

Не ме гледај кога плачам...солзите мои станаа најубавите стихови на Душата...низ тишината пишувам...одмарам,во малите интервали кога помислувам на тебе...и на твојата насмевка...ете Душата ми кажува дека смислила нова песна...јас морам да одам...

Посакувам во овој миг да бидам најдрскиот крадец во вселената...од Ангелот милостив да ги украдам криљата,и со неговата милост да ги прегрнам далечините...ако..ако кажувам..потоа Бог нека ме стори најголем грешник,и нека ме окова во деветиот Круг на Пеколот..вреди за тој миг на прегратка,и во бездните потоа да скитам...

Кажими зошто да поминувам повторно под Виножитото,кога ни една желба веќе немам...и ехото сега од далечините го изговара твоето лесно кажано Збогум...а ти...ти и никогаш не ги слушаш песните на мојата душа која веќе премалено пее..Добредојде во моето срце...Чернодримски Единствената причина поради која толку долго се занимавав со мали и неважни луѓе,е тоа што сеуште ги немав откриено големите и важни цели во мојот живот.сега кога знам кои луѓе се неважни,можам лесно да стигнам до мојата цел.

Прв пат ја знам мојата вистинска Мисија,која е поголема и од Мене...Јас сум сега Војник во Многу Стара Војна....

Не сум голем познавач на Граматиката за да знам дали е глагол или именка...но од искуство знам дека Среќата е Енергија која ја има моќта да ги прелета сите Понори на Душата,и да ги прелета сите Вселена на бескрајот..да ги залечи сите Рани,и да ги затвори сите временски процепи од кој се цеди Тагата... само знам дека Среќата е најубавата Ќерка на Љубовта,за Која Стефане ти посакувам да бидеш нејзин Горд Следбеник.....делија Бесплатно,и нејзината Мајка,твоето име ќе го исклеса на Вечниот Камен

.....а утре ќе ме зграби темница црна.....Драга Госпоѓо Марија,брзаќи назад,во денот,некаде во Мугрите ме пресретна човек чуден(во очите Еоните му се раѓаа)..лист еден ми даде и молчешкум замина...(можеби повторно назад во Вечноста)...на листот беше само ликот Твој и букви со златна боја на која пишуваше..ДЕТЕ НА СВЕТЛИНАТА....десно од мене Трите Музи на Инспирацијата плачеа над твоите зборови ненапишани кои мракот ги голташе...(раскажувам само што видов)..(Љубовта никого не го создала,мракот да го Проголта)а утре ќе ме зграби темница црна.....навистина тажно

Некаде пред крајот...

Болните секавања со секој поминат чекор, тука во оваа привидна стварност, се котеа со Светлосна Брзина, во главата на Ведран, и токму таа болка, го натера да застане, и да погледни насекаде околу себе...а и немаше којзнае што да види, само Пустелија исполнета со неприродно и ладно сивило, кое уште со застанувањето, започна добро да го гледа..како го гледаше, така полека му стануваше јасно дека токму тоа сивило, и тука и во неговата стварност, беше мајката на сите негови болки..мајка која ги раѓаше и ги пушташе слободно да трчаат околу него правејќи го кругот на очај голем и дебел..го смири дишењето, чувствувајќи го центарот на сиот тој свет, некаде и навистина во тоа сивило беше изворот, жената која немилосрдно го распара срцето негово..конечно узна, токму тука, дека има само два вистински избора..да се приклучи на очајот, кој пак ќе ја создади многу брзо, омразата..а таа омраза пак ќе коси немилосрдно низ неговите веќе преморени и папсани дамари..или пак другиот избор, да прости, ама вистински со цело свое срце, и да продолжи понатаму по патот со Милена и Галена, кои го чекаа на излезот од оваа долина.

Ако времето некогаш беше негов вистински непријател тоа беше тука, на Запад ги виде бурите како го најавуваа своето доаѓање, со молњите веќе започнаа да го параат небото, и пишуваа крвави песни низ темните облаци, со својата крвавост како да се натпреваруваа, која од која посилна и пострашна, од Исток се довлечка Киселиот и грозоморен дожд, кој пак со својата лигава состојба, земјата ја правеше каша развлечена и истурена насекаде..на Југ пеколноста на зраците се распотилаше и пржеше се наоколу себе..но ако нешто навистина го наморничави Ведран беше Север, студенилото, кое етего повторно ги пушти по кората земјина своите ладни јазици, и со галоп незапирилив тргна не само Ведран, туку се наоколу да замрзни...токму тоа студенило му беше премногу познато, бидејќи со години го чувствуваше како тече и низ вените на телото од жената која и никогаш не успеа каменоста на својот лик да ја раскрши...

И затоа, прво седна, потпирајќи се на фрвото кое беше позади него, и покрај густината на сивилото, сепак ги виде контурите на дрвото..седна потпирајќи с ена неговот широко стебло, беше пошироко и од него..мора да беше старо стотина години, и мора на својата кора да имаше врежано стотина имиња, кои потоа со новата кожа што ја провлекуваше врз себе секоја година да ги брише, но сепак болката со која бе аврежани во него, слабо одекуваше..се потпре, сега вистински затварајќи ги очите, ги затвори и посака веднаш во првиот час, да заплаче, ама онака како дете, со солзи кои ќе ја измијат сета валканост што беше налепенa на неговото лице..

Се потпре, и некаде испод веѓите, таа влезна брана за светлината, која сега го затвори протокот на очите, започна да влегува во паралелноста...ја кажа најмоќната Мисла..дојде одеднаш, однекаде, но спиеа ете во него, и небаре беше тежок камен сега с есурна од плеќите на тој Сизиф што одеше во деноноќието, носејќи го товарот од ругите, небеше навистина негов, туку туѓ...ја кажа со сигурен и цврст глас...ДОСТА Е..

Кога ги изговори овие два волшебни зборови, полека започна д анапукнува сивилото...за последен пат, злоот проба да се залепи на него, и на некој начин да го држи до себе...лигавата материја што ја лачеше дрвото, сега се лизгаше позади кошулата, на самата кожа, во танки и ладни млазеви, танки и брзи поточиња од лигава материја која беше екстратот на целоот збрано зло..потече по кичмата небаре таа кичма беше определена патека која треба да ја изоди и да заврши на самиот крај како ликва, која ќе се зголемува со секој млаз, во вир, а потоа во езеро, тежнеејќи да го удави засекогаш ведран..

Ја прашав...

Ја прашав...Омажисе за Мене..молчеше..и водата..и ветерот...и месечината..Ја прашав повторно..Омажисе за мене.. молчеше..и водата..и ветерот...и месечината..Ја прашав по трет пат..Омажисе за Мене..и повторно молчеше,и ветерот и месечината и водата..се додека не се насмевна и ми одговори..Ти си венчан со Вечноста,и си Вечен,а јас сум само Смртничка,и можам да ти бидам верна се додека Смрта не не Раздели..незнам дали навистина беше Смртничка,но Јас и подарив еден Вечен Бакнеж..

Се борев

Се борев со најподмолната и најтивка СМРТ за да и го подарам ЖИВОТОТ...а ТАА..за возврат ми го одзеде ЖИВОТОТ...и ми ја подари Најподмолната и најтивка СМРТ...но сепак ТИ БЛАГОДАРАМ..тебе Животот ти го подари ЛИЦЕМЕРИЕТО во секаков облик,БРОЈНИ Неискрени Пријатели,и многу ИСКРЕНИ солзи во твојата Самотија..а МЕНЕ...СМРТА..ми го покажа патот кон БЕСМРТНОСТА..И Недогледните Пространства каде што владее ЛЌБОВТА..на почетокот само ми кажа..КАКОВ ТИ Е ЖИВОТОТ,ТАКВА ТИ Е И СМРТА..

Да ви раскажувам за мојот живот,тоа значи да ви раскажувам за мојот Голем Сон..а вие знам не верувате ни во мали соништа..а ако навистина и поверувате,тогаш вистински ќе започнете да ми прекопувате по сите катчиња на мојата душа..но Таа поверува,..поверува зошто беше мојот Сон.. беше поголема и од самиот живот..таа беше сето време што постои на овој свет..а во тое време бев Јас,тој кој постојано зборуваше,и за времето,и за птиците,и уште триста различни глупости..ме научи,да зборувам со јазикот на Љубовта...ме научи и во бесмислата да ја пронаоѓам смислата..ме научи да не го губам бесцелно времето ...и ме научи...се..зарем сега треба да го кажам нејзиното име..не..тоа вам не ви е воопшто важно..

Мене ми беше лесно да те ставам во срцето
 Те пронајдов кога ги облеков чевлите кои ме однесоа до вечноста
 Не се плашев тогаш ни од облаците, ни од бурите
 И кога исчезнуваше повторно твојот цвет на животот го воскреснав

Но сега, само молам

Некој
 Некој нека ми го прати сонцето тука
 Во ова проклето сивило
 Несакам повеќе да пишувам тажни љубовни песни
 Мاستилото веќе е помешано со крв згрутчена

И многу мигови, кои се кријат во шуплините на самотијата
 Таму, кога ќе ги видам, само шепотам

Im zabraniv na ocite da gledaat vo siniloto
 Utre ke im zabranam na racete da pisuvaat
 Idnata nedela ke izmislam sto zakoni nevozmozni
 Ke zabranam
 Ke zabranam I srceto da se raduva na treperot
 Ke zabranam I trubite da svirat vo tvoja cest
 Za cekorite ke izmislam posebni pravila
 Nema da smeат повејке да одат на перонот каде времето доајга
 Taka cekanjeto ke go pretvoram vo Vecnost
 I vo taa vecnost vinoto ke go pretvoram vo Vistina
 vistina koja glasi
 mojot svet бese убав dodeka не беа законите I pravilata

Знаете..

Чудна е мојата потреба, низ конфузни прашања да те барам, и секогаш во замрсени одговори да те пронаоѓам...и токму затоа те прашувам, ако вечерва во сонот се Венчам, дали ти некаде во утрото повторно ќе бидеш залепена на моите клепки, со твојот ладен поглед, и замрзнато срце, дали повторно ќе ме замрзниш и ќе ме кршиш на илјада и едно парче....доста ми е од дневните умирања...му здосадив на Бог да барам повторно да ме воскреснува во заодот, за да можам да живеам во соништата...

Но сепак повторно, не ова не е од навика

О Боже зошто ме казнуваш вака со оваа моја дарба
Зарем морам постојано да ја мерам секоја шуплина на Душата
И слободно да скитам во минатото, сегашноста и иднината
А потоа во заодот го започнувам златниот монолог на каење
Така најдобро гледаќиго секое раѓање и умирање на гревовите
Простими Боже за сите мои несторени гревови
Моите неизречени зборови, и моите дотрајани емоции
О Боже сега јас ќе се казнам, ќе ја извадам маската
Сеедно дали е нова или стара, гологлав ќе го наведнам тилот
Пред Целатот сокриен во времето

Знам само дека се приближува крајот..чиј...мојот...крајот на постоењето...и затоа...

Како непозната силуета ги спуштам завесите на ноќта и започнувам да чекорам во бескрајот,за да и сега ги создадам сите паралелни светови...чекорам тивко ..ете да ги растурам сите капки на утринската роса ...роса која некогаш беа солзи искрени...знам..ни тагата веќе не издржа..пукна,се подели на илјада парчиња...етеја сега и таа во некој дел од бесконечноста скита,сакаќи самата од себе да се оплоди и повторно да биде некоја водилка темна...за мене..сега е доволно што постоиш под ова исто небо каде само далечините не поздравуваат...Јас...колку е убаво да се каже ова ..Јас...сега пишувам,за утре некој да ми суди..некој кој и никогаш кантарот не го видел,но ќе ми ги мери сите зборови...Јас..и утре ќе бидам тој што сум..а како и ти и другите ќе ме наречете...сеедно ми е..јас никогаш нема да го изговоравам твоето име...но секогаш кога ќе го слушам Ангелот како го шепоти,скришум ќе се радувам..а Ти...напиши го твоето последно писмо..и растури ги зборовите,небаре се капки утрински кои денот ќе го пробудат во некој твоје Јануарско деноноќие...

Не се ова дволични мисли,кои сакаат да ве измамат..

Дознав премногу добро... знам...небеше фер да ги кажеш зборовите кои сега се само пламени сабји димискии кои денот,а не мене го параат....јас научив како е да се биде пресечен на половина,но денот,сеуште се надеваше дека се е розова,па поверува...кутриот...мислеше наивно дека сеуште на некој дел од планетата постои љубовта,мислеше дека сеуште останале некои кои знаат да ја разберат љубовта...и етего сега се завиткува во облаци темни,се затвара во снегулките кои го тешат...ќе го оставам нека плаче...нека и тој научи дека Животот сега е само една илузија која некој ни ја создал...нека научи барем и тој дека Љубовта денес е добро напишана песна,добро раскажана приказна,добро продадена срцепарателна мамка на која паѓаат наивните...а потоа,кога тој а не јас ќе започне да живее во реалноста,ќе ги распостели повторно бескрајните плави хоризонти..ќе се смее наутро,ќе се радува на секој нероден миг...и ќе врви со незапирливо темпо кое нема ни почеток ни крај...а Јас ,сега ќе те оставам некаде на патот каде што дождовите постојано врнат,и Ти во тој ден кренија главата таму и затвори ги очите,капките нека течат по образите твои ,нека те милуваат ,....така...направи го барем денот дождлив Среќен...создади ја Илузијата негова со нешто исполнета...којзнае..можеби некоја негова таговна капка ќе падне и на мојата Антерија која ја носам...и ќе ме натера да бидам дволичен,и лицемерен,и да лажам,и да ласкам небаре сум дворски шут...којзнае можеби ќе научам да си го погазувам зборот и продавам ефтино,нешто што е Бесценето...

Нека заличи на некоја напишана но никогаш завршена приказна

Го изминувам просторот каде го поднесувам добро тоа што е неподносливо,и простувам со леснотија тоа што не е за простување,а уште полесно го заборавам тоа што ете требаше да остане длабоко врежано во моето срце...и го слушам гласот на Гавранот кој повторно лета во моја близина како ми зборува...конечно дојде во Рамнодушноста....сега,сега можеш тука да ја напишеш најубавата приказна дека неможеш повеќе да сакаш...дека сите соништа ти се мртви...и дека некаде напред во твоите далечини не те чека никој...имаше право,си реков сам на себеси со леснотија во гласот...ќе ја напишам приказната,која живееше во моето срце...дали ќе биде правилно разбрана тоа веќе не е важно...ќе почнува вака...

Лежевме во полумракот на простараната соба,капеки се во сопствената пот,која мирисаше на пролетниот јоргован,,со вљубен занес ја пуштив раката преку твоето рамо да ја земам чашата во која сеуште има од виното кое не опи,со желба последните капки што останаа повторно на твоите усни да ги истурам..те гледам како рамномерно дишиш гледаќи со погледот некаде во далечините,го препознавам копнежот во зениците,да и утре и којзнае уште колку ноќи после оваа дишиш така мирно...(приказната почнува вака,но крајот,и неznam дали треба да има крај)

Рамнодушно вовлекувам од горчините на цигарата,гледаќи како мислите се прпелкаат ...навистина...рамнодушно одам во сите овие тишини каде само јас сум единствениот соговорник..со само еден слушател...ни болката не ја регистрирам од тапите удари на срцето...за се она што е минато,а можеше да биде иднина започната со еден искрен збор.... Ги затворам очите правеќи го следниот чекор,а зошто да не ги затворам,кога и кога се отворени истата гледка ја гледам....

Кратка Биографија

Сјајот на свездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менувајќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сми-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов

Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината.50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.акомбите на Ужасот 9.Пад без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-
8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Предговор

Валерија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски-Прошетка по Соништата

Скопје 2016 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Прошетка по Соништата 2016 година 88 страни

ISBN-10 608-4778-16-X

ISBN-978-608-4778-16-5

EAN-9786084778165

